

D

Biskupská synoda v Ríme
«*Božie slovo v živote a poslaní Cirkvi*»
(5.-26. októbra 2008)

Duchovný život

**Diskusný príspevok sestry Evelyne Franc,
audítorky na synode
14. októbra 2008**

Ú v o d

Biskupská synoda je stála inšancia Katolíckej cirkvi, ktorá bola utvorená Pavlom VI. Od 5.-26. októbra 2008 sa v Ríme konalo 12. riadne generálne zhromaždenie tejto synody. Zvolal ju Benedikt XVI. na tému: «*Božie slovo v živote a v poslaní Cirkvi*». Viac ako 40 rokov po 2. vatikánskom koncile Katolícka cirkev chcela zhodnotiť rozhodnutie o priamom prístupe všetkých veriacich k samotným textom Svätého písma.

Na 12. generálnom zhromaždení sa zišlo 253 synodálnych otcov (biskupi alebo experti z celého sveta), 41 expertov a 37 audítorov. Na synodu bolo pozvaných aj 25 žien. Spomedzi nich 6 expertov a 12 audítoriek, medzi nimi sestra Evelyne Franc, generálna predstavená dcér kresťanskej lásky.

Táto synoda bola pripravená v dvoch etapách:

- prvý dokument, ktorý registroval problematiku témy a vyúsťoval do otázok. Dokument zaslal generálny sekretariát synody všetkým episkopátom a rehoľným kongregáciám, aby naň písomne reagovali.
- Táto konzultácia zahájila druhú etapu: *Instrumentum laboris*, syntéza odpovedí na celosvetovú konzultáciu. Tento stav vecí poslúžil za základ pre stretnutie zhromaždenia.

Úvaha tohto 12. riadneho zhromaždenia trvala tri týždne. Prehovorili na ňom jednotlivci a odznali tu výsledky z jazykových pracovných skupín, ktoré vyústili do návrhov, ktoré boli odhlasované a odovzdané pápežovi. Počas druhého týždňa bola pozvaná i sestra Evelyne, aby sa vyjadrila pred biskupskou synodou... Vo svojom príspevku: «*Božie slovo, chudobní, mladí a zázračná medaila*», Sestra Evelyne predstavila Božie slovo v službe chudobným, ale tiež v pastoračii mladých a v ľudovej zbožnosti. Zdôraznila, ako je počúvanie tohto Slova zdrojom sily pre komunity a vedie ich, aby odovzdali vo forme skutkov, v počúvaní a v službe chudobným, ako i pri sprevádzaní mládeže. Sestra Evelyne ukončila prezentáciu medaily, ako cestu evanjelizácie ju umiestnila do celku hlavného posolstva zjavení z r. 1830 Kataríne Labouré.

PRÍHOVOR SESTRY EVELYNE FRANC NA SYNODE

Ctihodný Svätý Otče, Eminencie, Excelencie, Otcovia a sestry, drahí priatelia!

Dovoľte, aby som začala tento príspevok vyjadrením svojej radosti z účasti na tejto synode. Zvažujem prijatú milosť a ďakujem vám tiež za možnosť dnes prehovoriť.

Predstavujem vám dve úvahy, ktoré sa zrodili z úvahy nad *Instrumentum laboris* (ďalej skratka IL):

- Božie slovo v strede nášho života.
- Ohlasovanie Slova cez našu službu chudobným.

1. Božie slovo v strede nášho života (*Instrumentum laboris* č. 24, 38, 52)

Je potrebné citovať dve vety sv. Vincenta, ktoré sa mi zdajú, že sú v protiklade, a zároveň sa dopĺňajú:

«Rozjímanie je tak vznešený výkon, že skutočne nikdy ho nie je dosť» (Coste, IX, s. 414).

«Opustiť Boha pre Boha» (Coste X, s. 595).

Č. 52, ktorý sa zaoberá službou zasvätených osôb, sa odvoláva na posynodálnu apoštolskú exhortáciu *Vita Consecrata*, č. 94: «*Z uvažovania nad Božím slovom... sa rodí sila kontemplácie a horlivosť v apoštoláte*».

Toto je potrebné priblížiť s číslom 7 nedávnej Inštrukcie "*Služba autority a poslušnosť*" vydanéj Kongregáciou pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života: «*Láskavý každodenný kontakt s Božím slovom vychováva objavovať cesty života a spôsoby, prostredníctvom ktorých Boh chce oslobodiť svoje deti; žije duchovný „inštinkt“ pre veci, ktoré sa páčia Bohu; prebúdza zmysel a záľubu pre jeho vôľu; prináša pokoj a radosť z vernosti Bohu a umožňuje byť citlivými a otvorenými pre všetky vyjadrenia poslušnosti: evanjeliu, viere, pravde*».

Slovo nás povolalo a zhromaždilo. Je Božou prítomnosťou a činnosťou v nás, «*premieňa život tých, ktorí sa s ním stretávajú s vierou*» IL, č. 24. Z neho žijeme, vďaka nemu prehlbujeme naše obetovanie sa Bohu pre službu Kristovi v chudobných. Učíme sa od Márie, lebo dúfame, že môžeme budeme ako ona *v Božom slove skutočne doma, prirodzene z neho vychádzať a vstupovať doň* (porov. Deus caritas est, č. 41).

Slovo nás prebúdza každé ráno a sprevádza nás cez deň vďaka Liturgii hodín, Eucharistii, času pre modlitbu a službu. Slovo je sladké ako med a zároveň po prehltnutí žalúdok sa naplní horkosťou. Potešuje a zároveň prevracia, podnecuje napredovať, zísť na hlbinu, neusadiť sa.

Zdieľanie Slova oživuje náš apoštolský záväzok, je nositeľom jednoty a ciest odpustenia, zmierenia a rozlišovania. Keď je táto deľba dobre zakorenená v Božom slove, tvorí oporný bod pre duchovný život každej sestry a je bodom zakotvenia pre spoločný sesterský život. V našej dobe je ešte potrebnejší, lebo sestry žijú uprostred života s chudobnými, niekedy musia čeliť extrémne ťažkým situáciám.

Zdieľanie Slova posilňuje ich príslušnosť ku Kristovi, spája ich navzájom v komunite, ktorá ich posielala do misie Cirkvi.

Toto všetko si vyžaduje dobrú počiatočnú a permanentnú formáciu, o ktorej dokument IL hovorí na mnohých miestach. Mladí, ktorí klopú na naše dvere, prichádzajú s veľkou túžbou poznať Božie slovo, duševnou sviežosťou a niekedy aj s nedostatočnými základnými vieroučnými poznatkami. *Formácia... pomáha dcéram kresťanskej lásky dávať vždy nové odpovede na neustále Božie výzvy... pomáha sestram zakoreniť sa vo viere, ktorá je založená na osobnej skúsenosti s Bohom, na modlitbe, solídnom poznaní Svätého písma i učenia viery, čo živí ich lásku k Cirkvi a dáva zmysel účasti na jej misii* (porov. Konštitúcie dcér kresťanskej lásky). Táto formácia je dopĺňaná vážnym duchovným sprevádzaním založeným na Božom slove.

2. Ohlasovanie Slova našou službou chudobným

(IL č. 36, 39, 43, 44)

«*Nestačí, že ja milujem Boha, ak ho nemiluje môj blížny*», povedal sv. Vincent de Paul (Coste, XII s. 262).

Naša služba má za cieľ zjavovať Pána chudobným ohlasovaním evanjelia otvorene tam, kde je to možné, vždy však naším životom.

Musíme spájať telesnú a duchovnú službu chudobným, dielo celkovej, integrálnej podpory osoby a dielo evanjelizácie, porov. Deus Caritas Est v č. 30, ktorý pripomína **šťastné spojenie medzi evanjelizáciou a charitatívnymi dielami**, ako spomína IL v č. 39.

Slovo nás podnecuje slúžiť nielen preto, aby sme zápasili proti materiálnemu hladu, biede, ale tiež aby sme sa usilovali za spravodlivejší svet, kde budú všetci rešpektovaní. Slovo nás pobáda odhaľovať nespravodlivosť. Je nutné naučiť sa čítať Božie slovo z dvoch strán: čítať život chudobných vo svetle Svätého písma a čítať Sväté písmo z pohľadu chudobných, ktorí sú sviatosťou Krista uprostred nás a ktorí nás evanjelizujú.

Na **záver** citujem dve myšlienky o ohlasovaní Slova v pastorácii mládeže a o ľudovej zbožnosti.

Mládež z piatich kontinentov odpovedá s nadšením na výzvy prehlásené počas Svetových dní mládeže: **"Vy ste soľ zeme, vy ste**

svetlo sveta" (Mt 5, 13-14) v Toronte, **"Prišli sme sa mu pokloniť"** (Mt 2, 2) v Kolíne n/ Rýnom **"Keď zostúpi na vás Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami"** (Sk 1, 8) v Sydney. Mladí od nás očakávajú tieto výzvy a sú pripravení zdôrazniť ich, keď kráčame popri nich, žijeme z tohto Slova a vieme im ho vysvetliť.

Číslo 36 v *Instrumentum Laboris* cituje ľudovú zbožnosť, vezmime si za príklad zázračnú medailu. Je ponúkaná toľkým osobám po celom svete a môže byť jednoduchým katechetickým nástrojom, súhrnom dejín spásy, ohlasovaním Božieho slova.

Toto Slovo prijala naplno Mária, eucharistická žena, náš vzor duchovného života, a úplne nám ho dáva.

Sestra Evelyne Franc,
generálna predstavená
audítorka na Biskupskej synode,

List zo 7. novembra 2008

Drahé sestry!

Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s nami!

Veľmi sa teším, že Vám môžem napísať niekoľko rodinných správ po mojom návrate z Ríma a ešte pred odchodom na cestu do Kene spolu so sestrou Margaret Barrett a so sestrou Julmou Neo pred ďalšou náročnou cestou po Ázii od kontinentálnej Číny, cez Taiwan, do Vietnamu.

Súčasný nepokoje, ktoré nanovo vyčíňajú na východe Konga pri hranici s Rwandou, majú dramatické následky na civilné obyvateľstvo. Naše sestry bývajú hlavne v rovníkovej oblasti a v Kinshase, teda veľmi ďaleko na západ od bojov medzi vzbúrencami, riadnou armádou a ozbrojenými vojskami OSN. Je však samozrejmé, že sestry hlboko pociťujú tieto vnútorné boje, ktoré destabilizujú celú krajinu. Okrem toho niektoré sestry pochádzajú z tejto oblasti bojov a obávajú sa o bezpečnosť svojich rodín. Prozreteľnostne sme mohli poskytnúť pomoc týmto skúšaným rodinám vďaka Stredoafrickej provincii. Sme spojené modlitbou za pokoj v Kongu.

Vizitátorka Severoindickej provincie, sestra Grace Moolan mi nedávnom komunikovala, že v štáte Orissa (kde máme našich 23 miestnych komunit) sa utišujú nepokoje. Viete, že boli vyvolané 23. augusta smrťou jedného hinduistického aktivistu, ktorú pripísali kresťanom, čo viedlo k začiatkom prenasledovania. Mesiac september bol desivý; mnohí kresťania boli zabití, ich majetok ukradnutý, domy podpálené. Vláda zasiahla v októbri a polícia ochraňovala kresťanov tak, že ich sústreďovala do táborov. Vďaka Bohu, ochrane Panny Márie a modlitbám sestier Indie a celej Spoločnosti, naše sestry nemuseli opustiť svoje komunity – často strávili celé noci na modlitbe pred Sviatosťou Oltárnou – a boli ušetrené od hrôz. Ponáhľali sa do táborov, aby mohli pomáhať pri poskytovaní potravy a ošetrovania „utečencov“ a pri vyučovaní detí. Dva takéto tábory boli zriadené v blízkosti našich domov. Vieru, odvahu a disponibilitu našich sestier

z Indie a sestier mnohých ďalších provincií v situáciách takých tragických udalostí treba zapísať do knihy života Spoločnosti.

Z príležitosti Riadnej biskupskej synody na tému: Božie slovo v živote a poslaní Cirkvi som strávila tri týždne v Ríme. Je mi ťažké zhrnúť do niekoľkých riadkov, čo som prežila za také dlhé obdobie, preto myslím, že budem mať príležitosť vrátiť sa k téme. Citujem len niektoré črty, ktoré ma zachytili: skoro stála prítomnosť Svätého Otca na zasadaniach, jeho pozorné počúvanie a taktná blízkosť ku všetkým účastníkom, vážnosť a zároveň jednoduchosť diskusií, pastoračný cieľ intervencií. Jednou z výziev synody bola otázka, ako pomôcť veriacim čítať Božie slovo tak, aby ich osobne a komunitne viedlo k rastu v duchovnom živote a aby tak boli každým dňom schopnejší vydávať vierohodné svedectvo komunikatívnej lásky Božieho zjavenia.

Aj účasť na práci v jazykových skupinách bola tiež milosťou. Do pracovnej skupiny, kde som bola zaradená, patrili francúzsky hovoriaci diecézni biskupi z Brazílie, Čadu, Kanady, Sýrie, Turecka, Libanonu, Svätej Zeme, Iránu, Konga, Rwandy, Haiti, ostrova Maurícia, z Vietnamu, Belgicka a Francúzska. V tejto skupine sme sa modlili, zdieľali o evanjeliových textoch a mohli sme slobodne predkladať svoje návrhy. Napokon chcem zdôrazniť, že som sa potešila zo stretnutia mnohých biskupov, ktorí sú šťastní, že dcéry kresťanskej lásky pôsobia v ich diecéze, len tak narýchlo spomeniem biskupa z Astanty (Kazachstan), z Matanzas (Kuba), z Machaly (Ekvádor) a mnohých ďalších. Nezabúdam ani na biskupa z Nouna z Burkina Faso, kde v roku 2009 začnú novú misiu naše sestry z Nigérie a Severnej Afriky.

Na záver tejto „náruč“ správ citujem časť zo záverečného dokumentu synody: *„Kresťan – dcéra kresťanskej lásky - (...) má za poslanie ohlasovať Božie slovo nádeje tak, že sa oň delí s chudobnými a trpiacimi, ďalej svedectvom svojej viery v Božie kráľovstvo pravdy a života, svätosti a milosti, spravodlivosti, lásky a pokoja, svojou milujúcou blízkosťou, ktorá nesúdi a neodsudzuje, ale ktorá podporuje, osvecuje, potešuje a odpúšťa, v šľapajach Krista, ktorý povedal: «Podďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení a ja vás posilním» Mt 11, 28“ (č. 13).*

Prajem Vám požehnané sviatky Panny Márie zázračnej medaily, svätej Kataríny Labouré a výročie založenia našej Spoločnosti. Spojená modlitbou a srdečnou sesterskou láskou zostáva

S. Evelyne FRANC, dcéra kresťanskej lásky

ADVENT 2008

Pre všetkých členov Vincentskej rodiny

Drahí bratia a sestry!

Milosť a pokoj nášho Pána Ježiša Krista nech prebývajú vo vašich srdciach teraz a navždy!

«...lebo pre nich nebolo miesta v hostinci.» Všetci dobre poznáme tento citát, ktorý je 7. verš z 2. kapitoly Lukášovho evanjelia. Číta sa na polnočnej svätej omši na Vianoce. Drahí bratia a sestry, počas tohto Adventu sme všetci, vy i ja pozvaní uvažovať o tomto pojme: nebolo pre nich miesta, nie je miesto pre druhých, niet miesta. Sú zabudnutí tí, o ktorých sa nikto nestará, ktorí sú odmietnutí, zavrhovaní. Sám Ježiš sa narodil v takej situácii a zakúšal ju počas celého svojho života. Dokonca na jeho samom konci bol úplne zavrhnutý, odsúdený na smrť na kríži ako zločinec.

Ježiš – zvlášť v evanjeliu podľa Lukáša – dáva najavo svoju solidaritu s tými, ktorí sú zavrhovaní a odsúvaní na okraj spoločnosti. V jeho dobe nimi boli malomocní, ktorí boli vyvrhnutí, urážaní a často zosmiešňovaní. Drahí bratia a sestry, adventné obdobie nám umožňuje vážne uvažovať o tom, kto sme my, nasledovníci Krista. Sme povolani nasledovať Ježiša, ale nie obďaleč, alebo v jeho tieni. Sme povolani kráčať v jeho šľapajach, inými slovami, nasledovať ho tak blízko, že sami zakúsime skúsenosť ducha, ktorý ho motivoval konať vôľu jeho Otca.

Môj vianočný príbeh na tohtoročný Advent rozoberá pokus, ako sa stretnúť s tými, ktorí sú zabudnutí, zavrhnutí, tí, pre ktorých nie je miesto. Keď som bol formátorom na misiách v Paname, ako predstavený domu som umožnil jednému panamskému spolubratovi, aby išiel na vianočné sviatky k svojej rodine, pretože aj študenti odišli domov. Zbral som si na zodpovednosť celú pastoráciu, ktorú sme

mali spoločnú: slúžiť tri či štyri sväté omše cez tieto výnimočné sviatky, počas celej vianočnej oktávy. Aby som bol úprimný, cítil som neprítomnosť komunity, či už seminaristov, ako i spolubratov vo formácii. Cítil som samotu.

Počas viacerých rokov som mal zvyk stretnúť sa s určitými osobami a tak spoločne sláviť Vianoce. Zvlášť jeden z nich bol väzeň, ktorý bol odsúdený za pašovanie drog, ale pre dobré správanie dostal priepustku, aby mohol stráviť víkendy s nami a zverili sme mu niektoré činnosti a službu v pastorácii. Ďalej bol medzi nimi mladý džokej, ktorý bol donútený opustiť svoju krajinu a rodinu, pretože sa vážne zaplietol do nezákonných operácií jedného radikálneho hnutia vo svojej krajine. Napokon tu bola jedna mladá žena, ktorá žila vo vnútrozemí Panamy, ale kvôli svojmu zamestnaniu nemohla cestovať a stráviť sviatky so svojou rodinou.

S touto skupinou a s ďalšími sme sa schádzali na vianočnú vigíliu, na štedrý deň. Najskôr sme spoločne slávili eucharistiu, potom sme sa vrátili domov a pripravili večeru a spoločne večerali aj s ľuďmi s ulice, ktorí „žili“ v našej štvrti. Napokon sme spievali piesne a oni tancovali. Takto sme spoločne strávili príjemnú chvíľu a radostne slávili Krista, ktorý sa v nás zrodil.

Bratia a sestry, keď sa pripravujeme na plnšie prijatie Krista v našom živote, chcem, aby ste sa zamysleli miestom, ktoré dávate tým, pre ktorých ho niet.

Počas niektorých z mojich nedávnych návštev Vincentskej rodiny po svete, som bol mimoriadne zasiahnutý, či skôr prekonaný práve problémom ľudí na okraji spoločnosti a zavrnutých. Prvú situáciu som zažil na Madagaskare. Jeden kmeň bol zavrnutý spoločnosťou počas viac ako 500 rokov. Jeden z našich misionárov mi povedal, že ostatná spoločnosť ich považuje za psov. Práve jeden z našich francúzskych spolubratov prejavil s nimi solidaritu a prišiel žiť medzi nich, zdieľal s nimi život a aj s nimi jedával. Pri rozprávaní tejto udalosti im hovorí: „Pozrite, aj ja som pes!“ V súčasnosti členovia Vincentskej rodiny a zvlášť jeden iný francúzsky spolubrat pôsobiaci v misii na Madagaskare pracujú pri deťoch tohto zavrnutého kmeňa, aby boli postupne začlenené do okolitej spoločnosti. Túto úlohu je ťažké zrealizovať. Nikto nechce hovoriť o tých, ktorí sú bokom. Nikto nechce vedieť, že je tu nejaký problém.

Z mojej skúsenosti z Konga som sa veľa naučil o kmeni zavrnutých, o Pygmejoch, národe, ktorý žije len pre druhých. Sami sa najímajú za otrokov, pretože takto chápu svoju identitu. Žijú na pokraji dedín. Zachovávajú si určitý odstup od ostatného obyvateľstva. Keď sa im skrížia pohľady s druhými, hneď sklonia hlavu.

Nedávno som čítal obsah tézy jedného nášho nigérijského spolubrata o kmeni zavrnutých v jeho krajine, ktorí sa volajú Osuovia. Diskriminácia proti nim zo strany obyvateľov ich vlastnej krajiny je neuveriteľná.

Toto ma viedlo k úvahe a zamysleniu nad tým, že podobná diskriminácia neexistuje len v niektorých krajinách. Vo všetkých našich spoločnostiach existujú tí, ktorí sú vylúčení, vytlačení stranou, tí, s ktorými vzťah je tabu. Inými slovami, pre týchto niet miesta.

Rôzne typy diskriminácie, vzájomné odmietnutie a zavrnutie môžu byť chápané ako istá forma rasizmu. Rasizmus je sám o sebe formou strachu, strachu z neznáma, strachu z tých, ktorí sú odlišní od nás. Rasizmus spočíva v úmyselných skutkoch, ale tiež aj v spontánnom procese. Je to dôsledok negatívnych postojov voči iným spoločenským skupinám.

Naše predsudky sa utvárajú od detstva. Sú podmienené našou kultúrou a môžu byť premenené, len keď nám niekto pomôže uvedomiť si to. Musíme sa naučiť spoznávať druhých a odstraňovať svoj strach. Často sa s ľuďmi zaobchádza neľudsky, kruto alebo ponižujúco len preto, lebo sú odlišní.

S týmito hlavnými ťažkosťami sa stretáva veľký počet migrantov v celom svete. Nedávno som čítal správu o diskriminácii migrantov v Líbyi, podobne o diskriminácii Filipíncov, ktorú zakúšajú v mnohých krajinách, kde emigrujú. Tento typ rasizmu alebo diskriminácie často potvrdzuje moderné formy otroctva, zneužívania, vykorisťovania, často spojenými s násilím. Musíme uznať, že rasizmus sám o sebe je viac ako pocit rasovej nadradenosti. Je to skôr štrukturálny systém spoločenskej, politickej a hospodárskej nadvlády. Ako kresťania veríme, že Boh miluje všetkých ľudí. Nemôžeme dovoliť, či tolerovať takéto formy vylúčenia a diskriminácie.

Modlím sa a dúfam, že tento Advent nám, ako nasledovníkom Ježiša Krista, pomôže prehĺbiť naše zaangažovanie sa evanjelizáciou

a službou chudobným, zvlášť tým, ktorí sú osamotení, opustení, zavrnutí, vytlačení na okraj spoločnosti. Prajme si, aby sme nejakým spôsobom mohli zdieľať ich samotu, vylúčenie, utrpenie z toho, že sú považovaní za menejcenných v porovnaní s ostatnou spoločnosťou. V solidarite s nimi by sme mohli spoločne prežiť pravý význam Vianoc a cítiť sa plnšie zjednotení s Tým, ktorý sa narodil vo svete, kde nebolo pre Neho miesta.

Aj dnes sa Kristus rodí v takej situácii. Sme povolaní nasledovať ho, kráčať v jeho šľapajach, vložiť svoje kroky do jeho krokov, stotožniť sa s človekom, ktorý je zabudnutý, opustený, osamotený, zavrnutý, vylúčený.

Počas mojej celkom nedávnej návštevy v utečeneckom tábore v Thajsku ma mladí, ktorí sa tam nachádzali, postavili pred jednu výzvu. Myslím, že sa týka nás všetkých: «Otče, modlite sa za nás, nezabudnite na nás alebo neopúšťajte nás, ako to urobili druhí». Bratia a sestry, tento predmet týkajúci sa tých, pre ktorých niet miesta, je extrémne dôležitý. Preto chcem tento rok pokračovať v úvahe nad ním, zvlášť v mojom liste na Pôst ako prípravu na Zmŕtvychvstanie nášho Pána Ježiša Krista, Kniežaťa pokoja.

Nech Mária, Matka Božia a naša Matka, nás s láskou vedie po ceste, ktorou sa pokúšame pripodobniť svoj život životu jej Syna.
«...! porodila svojho prvorodeného syna, zavinula ho do plienok a uložila do jasiel, lebo pre nich nebolo miesta v hostinci» (Lk 2, 7).

Váš brat vo svätom Vincentovi,

G. Gregory Gay, CM
generálny predstaviteľ

Úvaha na mesačnú obnovu

„S radosťou slúžite Pánovi“

/Žalm 100 (99), 2/

Radosť a veselosť sú plody Ducha Svätého, uisťuje nás o tom sv. Pavol (porov. Gal 5, 22). Preto bude potrebné naliehavo prosiť Svätého Ducha, aby nám udelil tento tak dôležitý poklad pre súčasnú evanjelizáciu a službu. Ale poklad neprichádza sám od seba, musí sa hľadať. Dar radosti a veselosti sa stanú účinnými, len keď zasiahne vôľa. Radosť je teda dar a úloha, prosba a dobrovoľná túžba, dar a zároveň vlastné nasadenie sa za vec.

V roku 1621 sv. Vincent sa rozhodol znova preskúmať svoju povahu počas duchovných cvičení, ktoré si konal v Soissons /swasõ/. Uvedomil si, že niekedy bol strohý v slovách a prejavoval zlú náladu; bol o to ustarostený. Jedného dňa sám priznal: "*Obrátil som sa na Pána Boha a naliehavo som ho prosil, aby mi zmenil v mojej príkrej a odpudzujúcej nálade a aby mi dal láskavého a zhovievavého ducha*"¹. Toto naliehavo zveril Bohu. Z jeho životopisov vieme, že pomocou rozjímania sa pustil do práce na sebe. Podľa Abelly výsledkom bolo, že sa stal jedným z najvládnejších mužov svojej doby.

Všetci veľmi dobre poznáme veľkú starosť sv. Vincenta o ľudské utrpenie, nevedomosť chudobného ľudu, jeho boj proti hladu v čase vojen, ktoré pustošili všetky dediny a mestá Francúzska v 17. storočí. Napriek tomu neprestával odporúčať všetkým, s ktorými spolupracoval a ktorí boli povolani k tomu istému povolaniu, aby si zachovali dobrú náladu a radosť. Misionárom napríklad povedal: "*V každodennom styku a pri rekreáciách spojme skromnosť s veselosťou, a keď je to možné, pridajme k príjemným veciam užitočné, a všetkým svieťme svojim príkladom*".² Viackrát a naliehavo žiadal sv. Lujzu: "*Ctíte si však svätú radosť nášho Pána a jeho svätej*

¹ L. ABELLY, *La vie du vénérable serviteur de Dieu Vincent de Paul* /Život ctihodného Božieho služobníka Vincenta de Paul/, I. III, 12. kap., s. 177, Paríž 1664.

² *Všeobecné pravidlá Misijnej spoločnosti, VIII. kap., č. 7*

*Matky*³. Čím viac sa cítila ovládaná smútkom kvôli rôznym osobným a rodinným situáciám, tým viac ju sv. Vincent pobádal, aby bola veselá.

Veľmi rýchlo spoznal, že radosť je dôležitá nielen ako odpoveď na život, ale že je tiež jednou z charakteristík služby, ku ktorej sú povolane dcéry kresťanskej lásky. V roku 1617 možno čítať v prvom pravidle Bratstva kresťanskej lásky v Châtillon-les-Dombes /šatijõ le dômb/: *"Tá, ktorá bude mať službu v určený deň a keď vezme od pokladníčky všetko, čo je potrebné na stravu chudobných v ten deň, pripraví obed, zanesie ho chorým tak, že k ním príde, pozdraví ich veselo a láskavo..."*⁴. To isté odporúčanie zopakuje v neskorších pravidlách bratstiev.

VESELOSŤ, RADOSŤ, ŠŤASTIE...

Medzi veselosťou, radosťou, šťastím a osobnou realizáciou musí byť určitý rozdiel. Možnože radosť je vnútornejšia a veselosť prekypujúcejšia. Šťastie sa bezpochyby vzťahuje na osobné blaho celého človeka, na osobnú rovnováhu, ktorá nám dáva žiť bez toho, aby sme upútavali na seba pozornosť, pomáha nám utvárať dobré vzťahy s druhými a priťahovať nám blahosklonné prijatie a úctu všetkých. Osobná realizácia je v úzkom vzťahu so zmyslom života, s prácou, ktorú realizujeme a srdcom, ktoré do nej vkladáme. Ak práca zodpovedá naším okruhom záujmov, nášmu ideálu, nášmu cieľu, potom ju uskutočňujeme ako osoba, ináč nie.

Nepotrebuje spresniť všetky pojmy spojené s radosťou. Všetky ich môžeme zhrnúť do tohto slova, pretože tu nejde o to, aby sme študovali slová, ale aby sme sa zamysleli nad realitou, ktorá môže mimoriadne skvalitniť náš život a naše skutky. Ak neprežívame svoje povolanie a službu v radosť, bolo by dobré, keby sme sa pýtali na dôvod. Nie je to azda preto, že nežijeme koherentne? V skutočnosti existuje hlboká a prenikavá radosť, ktorá pochádza zo správania podľa požiadaviek prijatého povolania. To môže byť pre nás najväčší zdroj radosť, ako to uvidíme ďalej v texte. Je treba povedať, že niet žiadneho protirečenia medzi šťastím a obetovaným životom. Aj matka je šťastná, hoci ju syn stojí veľa obiet. Je šťastná, že sa môže pre

³ *Dokumenty*, s. Charpy s. 137, List sv. Vincenta sv. Lujze.

⁴ *Dokumenty*, s. Charpy s. 6, Bratstvo kresťanskej lásky v Châtillon-les-Dombes, november a december 1617.

neho obetovať. Stroj nemôže dlho fungovať bez oleja, ani osoba nemôže žiť bez radosti.

Najskôr musíme povedať, že radosť, veselosť nemajú nič spoločné s prázdnyimi výbuchmi smiechu alebo oslavami spojenými s konzumáciou a ktoré vedú k pominuteľnej eufórii. Nemožno ich zamieňať s bohatstvom alebo slávou, ako sa to často stáva v spoločenskom živote. Radosť neprichádza zvonku, rodí sa vnútri, pretože nie je len príčinou, ale skôr dôsledkom niečoho hlbšieho. Je jasné, že k nej môžu prispieť udalosti, ale radosť nie je v nich, nachádza sa v osobe. Veď pri tej istej udalosti môžu byť reakcie dvoch osôb úplne odlišné. Radosť a veselosť vznikajú z vnútornej schopnosti vidieť život ako obrovský Boží dar. Šťastná osoba je schopná obdivovať a vychutnávať tisíc drobností, ktoré jej život nezištne ponúka, ako by to bolo po prvýkrát: čerstvý ranný vzduch, jarné kvety, spev vtákov, západ slnka, svieža voda, srdečný rozhovor... Pre ňu nie je svetlá časť života zakrytá hrubými oblakmi nášho sveta, ktoré zaiste existujú. Vie relativizovať, čo je dobré a hlavne, čo je zlé. Ak k tomu pridáme prítomnosť druhého života, ktorý môžeme začať okusovať už tu na zemi ako prísľub, potom sa stanú motívy radosti hlbšie, silnejšie, pretože sú v spojení so samým Bohom. Nápadný je prípad sv. Pavla, ktorý uprostred prenasledovaní, bitiek, väzenia, zlého zaobchádzania a nebezpečenstva života sa neváha vyhlasať za šťastného. Sám nám uvádza dôvod: *"Ak je Boh za nás, kto je proti nám?... A som si istý, že ani smrť ani život, ani anjeli,... ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky..."* (Rim 8, 35-39).

Radosná a šťastná osoba má otvorený a konštruktívny postoj. Má silu relativizovať neúspechy, opovrhovanie a ťažkosti, pretože chápe, že tvoria súčasť života a že často to, čo sa zdá negatívne, je v skutočnosti podnetom k rastu. Nemožno byť šťastným bez pestovania ideálu, bez otvorenia sa voči životu, ktorý presahuje úzke hranice môjho „ega“.

KRESŤANSKÝ ZÁKLAD RADOSTI

Musíme ho ísť hľadať do Svätého písma. Nevieam, či prehánam, ale zdá sa mi, že jedným z najprotirečivejších pocitov k Svätému písmu je smútok. Biblia sa začína opisom stvorenia. Všetko sa odvíja pred Božími očami a on na každú vec vtlača svoju pečať pravosti s výrazom, ktorý sa opakuje ako refrén: *"a Boh videl, že je to dobré"*.

Nebadať nič klamlivé alebo bolestné, všetko je jasné a otvorené, až do prelomu spôsobeného hriechom.

Proroci veľmi často používali obraz svadobnej hostiny, aby nám dali porozumieť, v čom spočíva spása Bohom vyvoleného ľudu (porov. Oz 1-3; Ez 16). Svätý Matúš kladie otázku: " *Vari môžu svadobní hostia smútiť, kým je ženich s nimi?*" (Mt 9, 15). Zdá sa, že nie. V žalmoch môžeme vidieť všetky pocity človeka, ale keď ide o Boha, sú to pocity dôvery, prosby, radosti, šťastia a úžasu z jeho intímnej blízkosti: "*Pán je so mnou, nebojím sa, čo mi môže urobiť človek? Pán ma obráni; porazím svojich nepriateľov.*" "*Zaradoval som sa, keď mi povedali: pôjdeme do domu Pánovho*"; "*Pán je môj pastier, nič mi nechýba...*". Keď sa všetky tieto pozitívne pocity zosobňujú v každodennom recitovaní žalmov alebo v čítaniach Svätého písma, je to chvíľa, kedy budujeme na skale. Preto potom bezpochyby rastú pocity vyrovnanosti, pokoja, istoty a zaiste i radosti z pocitu, že Boh je základ nášho života. Ale musíme tiež povedať, že za jednej podmienky: keď ich recitujeme uvedomele, aktívne, precítene, a nie rutínovsky, automaticky. Je treba, aby to bolo také recitovanie, pri ktorom sa uskutočňuje prechod z písaného žalmu k prežívanému, osvojenému. To si samozrejme vyžaduje úsilie, vôľu, prípravu a prosbu u Boha, aby nás naplnil pocitmi dôvery k nemu. Je nepochopiteľné, ak osoba, ktorá sa každý deň modlí žalmy, a predsa jej život je plný strachu a nedôvery.

Ježiš z Nazareta potvrdzuje, že je poslaný Otcom, aby "*hlásal evanjelium chudobným... utláčaných prepustiť na slobodu*" (porov. Lk 4, 18). Evanjeliá konštatujú, že Ježiš prežíval chvíle hlbokoj radosti: "*V tej chvíli, píše Lukáš 10, 21, „Ježiš zaplesal v Duchu Svätom a povedal: „Zvelebujem Ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým“.* Čo je prameňom jeho šťastia a radosti? Ježiš si veľmi uvedomuje vzťah, ktorý ho spája s jeho Otcom. Vie, že mu môže dôverovať a všetko má zmysel, keď viera osvecuje jeho život. Preto plesá od šťastia a radosti.

Nielen jeho život, ale celá podstata jeho poslania je plná života, lásky a šťastia z toho, že sme deti milujúceho, láskavého a prívetivého Otca... Ježiš prišiel, aby sme mali život, "*prišiel som, aby mali život a aby ho mali hojnejšie*" (porov. Jn 10, 10). V blahoslavenstvách nám Ježiš zjavuje cestu pravého šťastia. Podobenstvá odrážajú radosť z dotyku Božieho tajomstva: mohli by sme citovať skrytý poklad (porov. Mt 13, 44); pastiera, ktorý nachádza stratenú

ovečku (porov. Lk 15, 4-7); otca, ktorý víta svojho márnotravného syna (porov. Lk 15, 11-32); zmenu života mýtnika Zacheja (porov. Lk 19). Je nemožné byť naďalej smutným po tom, ako sme počuli Ježiša Krista povedať v srdci: *"Toto som vám povedal, aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná."* (Jn 15, 11).

Stretnúť Ježiša v evanجليách je jedným z najväčších prameňov kresťanskej radosti a pokoja. Pripomeňme si napr. obraz, keď Peter kráča po hladine Genezaretského jazera, aby sa stretol s Ježišom (porov. Mt 14, 24-33). Na začiatku bolo všetko v poriadku, ale keď Peter zacítil silu vetra, začal sa potápať, až kým mu Ježiš nepodal ruku. Čo sa stalo? Jednoducho, keď Peter kráčal po hladine s pohľadom upreným na Ježiša, všetko bolo dobré; len čo sa však zahľadel na vlny, hneď sa všetko zmenilo. Aj nám sa môže stať to isté: ak zameriame svoju pozornosť len na ťažkosti, problémy, nebezpečenstvá, môžeme byť ľahko pohltení vírom úzkosti, pesimizmu a smútku. Evanjeliový text nás pozýva zahľadiť sa na Ježiša Krista. To je veľký prameň pokoja, dôvery a radosti. Neznamená to, že ignorujeme problémy, hrozby a svetové štatistiky, ale napriek tomuto všetkému si zachovávame hlbokú dôveru v Ježiša, v Ježiša z evanجليí. *"Ak Pán nestavia dom, márne sa namáhajú tí, čo ho stavajú"* (Ž. 126 -1). Ale ak ho stavia On, potom si môžu murári trochu oddýchnuť.

Najdôležitejší základ kresťanskej radosti je v Zmŕtvychvstaní Pána. V tejto stále aktuálnej zvesti možno znovu spoznávať svet; nádej môže zakvitnúť aj v takých ťažkých situáciách človeka, akými sú choroba a smrť. V Zmŕtvychvstaní nachádzame odpoveď na základné otázky ľudského bytia. Sv. Pavol o tom neúnavne píše vo svojich listoch a vyvádza dôsledky pre život (porov. Kol 3, 1-4; 1 Kor 5, 6-8). Ku konci svojho života, vo väzení, písal všetkým kresťanom, akoby nám chcel zanechať to najlepšie zo svojho testamentu: *"Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa!"* (Flp 4, 4). Tu sa nachádza veľkosť kresťanskej viery: môcť žiť uprostred neúspechov a búrok s dušou plnou pokoja, vyrovnanosti; môcť byť hlboko šťastným uprostred protivenstiev. Toto je najkrajšie ovocie, ktoré pochádza z hlbokého vedomia, že Boh je naším milovaným Otcom a z pochopenia, že nám patrí zmŕtvychvstanie Ježiša Krista.

POTREBUJEME RADOSŤ

Potrebujeme ju ako slnko, ktoré nás osvecuje alebo ako vzduch, ktorý dýchame. Stály smútok robí život neznesiteľným a dni monotónne. Osoba, ktorá je stále smutná je postihnutá daltonizmom /pozn. prekl.: neschopnosť rozpoznávať farby, farbosleposť/, pretože už nevníma farby a krásu života, ktorá sa nachádza na každom štvorcovom centimetri našej planéty. Radosť prebúdza, dáva jasnejšiu víziu a rozvinutejší zmysel čuchu, otvára brány duše. Smútok nás ponára do akejsi letargie, ktorá oznamuje blízkosť smrti. Ako žiť vincentské povolanie pôvabne, hlboko, ak chýba radosť? Možno byť svedkom radosnej zvesti o evanjeliu so smutnou tvárou a zovretým srdcom? Čo robiť, aby služba chudobným bola vždy zdrojom radosti...?

Je ťažké evanjelizovať slovom alebo službou, ak nevyžarujeme Božiu radosť. Ako hovorí duchovný autor Gilbert Cesbron, radosť je najlepší dôkaz, ktorým môže kresťan vnášať existenciu Boha. Zaiste pre tento dôvod sv. Vincent veľmi odporúčal misionárom a dcéram kresťanskej lásky, aby predovšetkým svedčili o radošti. Vincent de Paul zvlášť odporúčal svojim duchovným synom cvičiť sa v prívetivosti voči chudobným vidiečanom: *«Ináč sú odradení a neodvážia sa k nám priblížiť. Myslia si, že sme príliš prísni alebo príliš veľkí páni pre nich. Ale keď s nimi jednáme láskavo, prívetivo a srdečne, nadobúdajú k nám iné pocity a sú lepšie usposobení využiť dobro, ktoré im chceme preukázať»*⁵. Dcéram kresťanskej lásky odporúčal *"službu chudobným vykonávanú s radosťou, odvahou, vytrvalosťou a s láskou"*⁶. Už sme hovorili, ako sv. Vincent naliehal na sv. Lujzu, aby žila radosť napriek jej povahe, množstvu práce a ťažkostiam, ktorým musela čeliť. Mohli by sme povedať, že toto odporúčanie bolo najdôležitejšie v jeho duchovnom vedení sv. Lujzy.

Keby nám napísal sv. Vincent teraz, je skoro isté, že by naliehal na láskavosť, prívetivosť, vľúdnosť. Odporúčal by nám, aby sme dobre zaobchádzali s chudobnými a slúžili im s radosťou, ktorá je zároveň zdrojom tejto služby. Možno by nám ju navrhol aj za ďalšiu špecifickú čnosť. V našej dobe chudobní a aj všetci ľudia sú veľmi citliví na spôsob, akým im slúžime. Na vytvorenie ľudského vzťahu je

⁵ Coste XI s. 68, výňatok z rozhovoru pre misionárov o prívetivosti.

⁶ Coste IX s. 593, z Konferencie pre dcéry kresťanskej lásky z 9. 2. 1653

potrebný čas, na jeho zničenie stačí minúta. Ak chudobní nebadajú u dcér kresťanskej lásky radosť a šťastie z ich obetovania sa Bohu, budú síce spokojní s ich službou, ale nebudú evanjelizovaní. *"Vydávajú radostné svedectvo o Ježišovi Kristovi"*, nám hovorí K. 9. Ťažko spoznáme iný spôsob svedectva o Ježišovi Kristovi ako cez veľkodušnú a nezištnú radosť.

Potrebujeme radostné komunity, ktoré sú schopné byť podobenstvami Kráľovstva uprostred tohto nášho sveta, ktorý je neustále ustaraný o majetok a imidž, poznačený všetkými druhmi násillia a strachu. Vždy budú ľudia, ktorí sa nechajú osloviť touto rečou, ktorá vedie k evanjeliu jednoduchým spôsobom. V Konštitúciách môžeme nájsť niektoré spojenia s komunitnou radosťou, napr. K. 29, 33, 59 a Štatút 19. Nemôže existovať pastorácia povolání, ak komunity nežijú šťastie z obetovania sa chudobným. V súčasnosti mladí si potrebujú overiť, ako vinčentská charizma spôsobuje v nás, že cítime našu realizáciu; toto čítame v K. 59.

Vždy ma veľmi zaujalo úsilie sv. Vincenta v ovládaní jeho povahy, hovorili sme si o tom na začiatku tohto príhovoru. Aj sv. Lujza urobila pokrok v jej spôsobe, akým žila vyrovnané, s vnútorným pokojom a s radosťou. Tieto dva postoje našich Zakladateľov nám môžu dať nahliadnuť, aké je dôležité žiť radostne našu službu chudobným. Ak sv. Vincent a sv. Lujza pokročili v tomto bode, prečo by sme nemohli aj my? Niekedy som počul hovoriť o „askéze nadšenia“, t. j. že je možné nadobudnúť zvyk radosti, a ak zvažíme, že je to dôležité, treba sa tomu podrobiť. Rozjímanie, duchovný život, viera v živého Boha, ktorý nám udelil také krásne povolanie, služba chudobným vykonávaná vedome, to všetko nutne vedie k plnohodnotnému životu. Čím je hlbšia naša modlitba, viera v Boha a vedomie obetovaného života v službe chudobným, tým viac zakúsime väčšiu radosť, pretože budeme jasnejšie vnímať veľkosť života. Na všetkých týchto prístupových cestách k radosti a k šťastiu môžeme pridať úvahu o kresťanskom základe radosti, o ktorom sme hovorili v druhom bode.

Existujú ďalšie veci, ktoré nám môžu pomôcť žiť radostne, pretože Boh stvoril všetky reality pre dobro človeka a aby ich používal. Vždy som považoval za rozumné naučiť sa vychutnávať jednoduché veci života, aby sme sa naplnili svetlom. Možno vychutnávať krajinu, prechádzku, ranný vzduch, odpoľudňajšie slnko, vôňu ruže, vôňu

jednoduchého jedla, konverzáciu, pocit, že sme živí, melódiu piesne, zázrak komunikačných prostriedkov, zázrak, že počujeme, vidíme, rozumieme, chutnáme, cítime, dýchame a pod. Keďže sú to veci, ktoré konáme každodenne, môže sa nám stať, že ich konáme rutinérsky, automaticky. Keď zameriame svoju pozornosť na jednoduché každodenné veci, môže nám to pomôcť vnímať krásu a harmóniu obsiahnuté v ich rôznych odtieňoch.

Teraz myslím na staré sestry, na chorých a hendikepovaných. Aj oni bezpochyby môžu a musia žiť v šťastí a radosť. Nič im nezabraňuje prejsť veľké cesty, ktoré vedú ku šťastiu, dôvere v Boha, hlbokej modlitbe, k vedomiu plnenia Božej vôle. Utrpenia a nedostatky sa môžu stať modlitbou, stretnutím s Bohom, všetko bude záležať od spôsobu, ako ich zväžeme. Prijat' svoju nedostatočnosť vyrovnane, pokojne, neuzatvoriť sa masochisticky do svojich utrpení bude najlepšie spôsob, ako napodobňovať Ježiša Krista na kríži, a teda dať zmysel životu. Boh sám premení utrpenia na lásku. Vieme, že len láska vykupuje a zachraňuje svet. Preto hoci aj na vozíčku, na lôžku alebo s ťažkou chôdzou s barlami možno urobiť niečo pre ľudstvo, možno urobiť mnoho pre druhých, pre chudobných. Tu vidíme cestu, ako zjednotiť radosť s utrpením: dve reality, ktoré sa zdajú kontrastné, ale ktoré môžu žiť zjednotené. Sv. Vincent povedal sestre Anne Hardemont: *"Áno, drahá sestra, naše šťastie je na kríži. Náš Pán chce vstúpiť do večnej slávy len cez utrpenie. Vedie vás cestou svätých. Nedivte sa tomu, prosím, ale buďte trpezlivá, prenehajte mu iniciatívu, povedzte mu, nech sa stane jeho vôľa a nie vaša"*⁷. Je isté, že možno byť šťastným i v situácii na lôžku, choroby, staroby. Máme o tom dôkaz u mnohých dcér kresťanskej lásky, ktoré boli schopné spojiť radosť s utrpením. Spomínam si napríklad na jednu sestru Jozefu, ktorá bola dlhé roky pripútaná na lôžku, a vždy mala úsmev na perách. Tešiť sa z maličkostí, úsmev, milé slovo, modlitba, návšteva, pieseň, chvíľa pokoja..., to bude vždy niečo dôležité, aby sme mohli poďakovať Bohu za život a za všetko, čo nám dáva každý deň.

⁷ "Dokumenty", s. Charpy, s. 833, List sv. Vincenta sestre Anne Hardemont, 10. 8. 1658

NA OSOBNÚ MODLITBU A ÚVAHU, NA KOMUNITNÚ DEL'BU

* Žalm 22: "*Pán je môj pastier, nič mi nechýba...*"; usilovať sa osvojiť si pocity dôvery a pokoja vyjadrené v žalme.

* Prehĺbte svoju skúsenosť: Čo nám prináša radosť? Čo nás vedie k smútku? Ako realizovať príkaz sv. Pavla: "*Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa!*" ?

* "*A tak milé sestry, je treba, aby ste sa obetovali Pánu Bohu a cvičili sa v tejto čnosti a prejavovali srdečnosť každému, najmä svojim spolusestrám a chudobným. Sú ľudia, ktorí si toto sväté cvičenie natoľko osvojili, že vždy majú na tvári milý úsmev a svoju radosť zo stretnutia prejavia aj niekoľkými srdečnými slovami. Milé sestry, želám si, aby ste sa celkom obetovali Bohu v tomto cvičení tak, ako vám to označujú vaše pravidlá a tiež, ako to aj sám Pán Boh žiada od vás*". (96. konferencia sv. Vincenta pre DKL, 2. júna 1658, Coste X s. 487) **Čo si myslíme o tomto citáte sv. Vincenta o dôležitosti radosti a srdečnosti? Čo vo vás vzbudzuje?**

P. Javier Álvarez,
generálny direktor

PodĎakovanie

Uprimne ďakujem za všetky blahoželania, ktoré som dostal pri príležitosti môjho svätého Patróna, k Božiemu narodeniu a do nového roku. Veľmi pekne ďakujem za všetky tieto prejavy pozornosti. Je mi však nemožné na všetky odpovedať osobne kvôli mnohým povinnostiam. Preto využívam túto všeobecnú formu listu, ktorý zasielam cez „Ozveny“. Spomedzi vás ma niektoré prosili o modlitbu za konkrétne záležitosti. Uistujem vás, že som tieto prosby osobitne predkladal Pánovi. Ďakujem tiež za vašu modlitbu. Som presvedčený, že táto duchovná výmena je prospešná pre nás všetkých a som si istý, že sa páči i Bohu.

Vo vianočných pozdravoch vždy obdivujem všetky dobré duchovné i ľudské pocity, ktoré sú v nich vyjadrené, hoci niekedy sú vyjadrené stereotypnými frázami. Keď sa Boh stal človekom, stal sa pôvodcom celého prúdu dobrých pocitov, ktoré naplňajú atmosféru, hoci musíme uznať, že sú veľmi zmiešané s prehnaným konzumizmom, v ktorom žijeme a ktorý uráža chudobného v jeho dôstojnosti, pretože posilňuje nespravodlivosť nerovnosti.

Nech vás Boh požehnáva v tomto nežnom vianočnom období. Nech vám udelí milosť pochopiť krásu a veľkosť nášho povolania. Prajem vám, aby ste boli šťastné počas celého nového roku 2009 pri službe Pánovi v chudobných tak, ako nás to naučil svätý Vincent!

P. Javier Álvarez, CM
generálny direktor

Homília počas Eucharistie 27. novembra 2008

v kaplnke

Panny Márie zázračnej medaily

«*To nie je spravodlivé! To nebude nikdy spravodlivé! To je skutočne príliš nespravodlivé!*» Takto sa vyjadruje Kalimero, slávna fiktívna postavička animovaného filmu zo 70-tych rokov 20. storočia, malé čierne a nešťastné kuriatko, stratené uprostred hniezda žltých kuriatok.

«To je skutočne príliš nespravodlivé». Toto nás môže napadnúť, keď vidíme všetky talenty, všetky dary, všetku krásu, inteligenciu, ktorými sú obdarení naši susedia a ktoré nám chýbajú.

«To je skutočne príliš nespravodlivé». Môže sa stať, že i my niekedy takto voláme k Bohu v prvom okamihu vzbury, keď na nás doľahne prepúšťanie z práce, choroba, hendikep, utrpenie a smrť blízkeho.

«To je naozaj príliš nespravodlivé». Takto by sme mohli volať k Bohu ohľadom Márie. Pretože napokon je tu žena, naša sestra v rade ľudstva, ktorú Boh uchránil od dedičného hriechu, ale nič také sa nestalo s nami ostatnými. Hľa, Mária je vedená ku kráľovi, okrášlená, zatiaľ čo my máme miesto v zástupe... a možno sme len sedliakmi pri bráne paláca...

«Je to skutočne príliš nespravodlivé»....

Keď Boh dáva prednosť niektorým zo svojich detí pred ostatnými, či by sme sa nemali pre to na neho hnevať?

Ako vstúpiť do tohto tajomstva slobodnej Božej voľby? Ako pochopiť, že v skutočnosti sa nedopustil žiadnej nespravodlivosti v slobodnom rozdeľovaní jeho milosti?

Jedinou vstupnou bránou je láska. Pretože tu vlastne ide o tajomstvo lásky. Jediné tí, ktorí milujú, vnímajú celú hĺbku tohto tajomstva voľby. Jediné svätí nevidia žiadnu nespravodlivosť v Božom výbere a jeho spôsoboch konania. Pretože namiesto stáleho súdenia Boha začnú ho počúvať a za zdanlivou nespravodlivosťou hľadajú prejav Božej lásky.

Ako napríklad Terézia z Lisieux, povedala toto:

«Dlho som sa pýtala, prečo Pán Boh dáva niektorým prednosť, prečo všetky duše nedostávajú rovnaký stupeň milostí, [...] Ježiš ma ráčil poučiť o tomto tajomstve. Pred oči mi postavil knihu prírodu a pochopila som, že všetky kvety, ktoré stvoril, sú krásne, že sviežosť ruže a belosť ľalie neodníma vôňu fialke alebo úchvatnú jednoduchosť sedmokrásky... Pochopila som, že keby všetky drobné kvietky chceli byť ružami, príroda by stratila svoju jarnú ozdobu, lúky by neboli posiate kvietkami... A to isté sa deje vo svete duší, ktorý je Ježišovou záhradou. Chcel stvoriť veľkých svätých, ktorí môžu byť porovnaní k ľaliám a ružiam. Ale stvoril aj menších svätých a tých, ktorí sa musia uspokojiť s tým, že sú sedmokráskami alebo fialkami určenými potešovať pohľad Pána Boha, keď ich skláňa k svojim nohám. Dokonalosť spočíva v konaní jeho vôle, byť tým, čím chce, aby sme boli...»

Zhodnime sa v tom. To je už veľký krok. Všetci sme odlišní a je treba, aby sme sa z toho radovali! Sme pozvaní stále sa neporovnávať, ale sa tešiť z toho, čím sme v Božích očiach a v očiach druhých. Spievali sme: *«Ty si radosť, ty si česť nášho ľudu, Panna Mária»*. Dokonalosť spočíva vlastne v tom, aby sme boli tým, čím nás chce mať Boh. *«Urobte všetko, čo vám povie»*, nám hovorí Mária, robme teda, čo nám hovorí.

«Áno, ale to je skutočne príliš nespravodlivé», hovorí náš Kalimero, ktorý sa nenechá len tak ľahko presvedčiť, že pre určitých svätých všetko je príliš ľahké, zatiaľ čo ja?... Pozrite sa na Teréziu, nebolo je ťažké nebyť veľkou hriešnicou. Sama to uznáva. Hovorí: *«Nemám žiadnu zásluhu, že som sa neoddala láske stvoreni, pretože som bola od nej uchránená len z veľkého Božieho milosrdenstva!»*

Čo odpovedať tomuto Kalimerovi? Možnože nie je dôležité, že som malý alebo veľký hriešnik alebo som vôbec nebol hriešnik ako Mária, ale predovšetkým uznať svoju podstatnú biedu. Nie je potrebné veľa hrešiť, aby sme ju mohli uznať. Terézia si to hlboko uvedomovala. A keď jej spovedník povedal: *«Ďakujte Pánu Bohu za všetko, čo pre vás urobil, pretože, keby vás opustil, namiesto anjelika by ste sa stali malým diablom»*, odpovedala mu: *«Veru, tomu ľahko verím, cítila som, aká som slabá a nedokonalá.»*

Otvorme svoje oči a srdce. Všetci sme slabí a nedokonalí. A aj schopní toho najhoršieho. Áno, najhoršieho. Či neexistujú chvíle, kedy

by sme boli schopní toho najhoršieho násillia alebo keď cítime, že by sme boli padli, keby nás k tomu doviedli okolnosti? Dominikán, Otec Bro, rozprával o šoku, ktorý v ňom spôsobilá veta jeho novicmajstra. Bolo to v roku 1945, vo chvíli, keď sa v Európe odhalila ohavnosť koncentračných a vyhladzovacích táborov. Jeho novicmajster povedal: *«Bratia, ak neviete, že ste schopní urobiť niečo podobné ako títo kati, tak potom ste nič nepochopili.»*

Božia milosť je nepochopiteľný pojem. Pochopíme z nej niečo, keď uznáme svoju nestálosť a slabosť, keď uznáme, že bez predchádzajúcej, láskavej Božej milosti by sme sa stali neľudskými obludami. Musíme uznať, že bez Boha by sme mohli padnúť veľmi nízko. Musíme tiež uznať, že nech sme hocikým, Boh nám dal vo svojom Synovi Ježišovi Kristovi nie trochu, nie mnoho, nie nesmierne veľa, ale *všetko!* Všetko nám dal! Cez zásluhy kríža svojho Syna bola Mária uchránená od dedičného hriechu, nie pre svoje vlastné zásluhy. Ak sme všetci v niečom rovní, tak to je fakt, že za všetko vďačíme Ježišovi. A Mária to v tejto predchádzajúcej milosti vie. Aj Mária Magdaléna to vďaka milosti ľútosti tiež vie.

Keď vstupujeme do tejto kaplnky, keď prosíme Nepoškvrnenú slovami: *«Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame»*, v našom srdci neprebýva žiadny pocit nejakej nespravodlivosti voči nám, žiadne vzbúrené volanie nevychádza z našich perí. Naopak, s Bohom a so sebou nažívame v pokoji. A vychádzame do zástupu Parížanov v pokoji s našimi bratmi a sestrami. Sme plní vďačnosti. Prečo? Pretože prichádzame takí, akí sme, bez masky, bez falošnej zdanlivosti v celej pravde nášho bytia. Pretože vieme veľmi dobre, že Nepoškvrnená Panna Mária, ktorá niesla vo svojom lone vteleného Boha, je tiež Panna bolestná pod krížom. Lebo vieme, že na každú darovanú milosť treba dať odpoveď. A vieme, že Panna Mária povedala svoje „fiat“. Vieme tiež, že každá milosť prijatá od Boha sa naším súhlasom premieňa na milosť pre druhých. Panna Mária si nič nenechala pre seba. Všetko nám rozdala. Toto dobre predstavujú lúče, ktoré vyžarujú z jej otvorených rúk a dopadajú na svet.

Pozrime sa, čo o tom hovorí Katarína Labouré v opise zjavenia z 27. novembra 1830, ktoré si dnes pripomíname: *«V tej chvíli, ako som ju pozorovala, Panna Mária sklopila oči a sa pozrela na mňa. Počula som hlas a tieto slová: «Táto zemeguľa, ktorú vidíš,*

predstavuje celý svet, zvlášť Francúzsko a osobitne každého človeka.» Nevieť opísať, čo som zakúsila v tej chvíli a akú krásu i žiaru som zazrela. Lúče boli také krásne... «Lúče sú symbolom milostí, ktoré zosielať na osoby, ktoré ma o ne prosia»... Takto mi dala pochopiť, aké je príjemné prosiť Pannu Máriu a aká je štedrá voči osobám, ktoré ju prosia. Že udeľuje milosti tým, ktorí ju o ne prosia a akú radosť zakusuje, keď ich rozdáva... V tej chvíli ani neviem, či som bola alebo nebola... [...] ... okolo Panny Márie sa utvoril malý ovál, kde hore nad obrazom bolo napísané zlatými písmenami: «Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame». Zrazu som počula hlas, ktorý mi hovoril: «Dajte raziť medailu podľa tohto vzoru. Všetci, ktorí ju budú nosiť zavesenú na krku, dostanú veľké milosti. Hojné milosti budú udelené osobám, ktoré ju budú nosiť s dôverou.» »

Prosme a dostaneme. Boh nie je ako niektorí rodičia: náročnosť bez lásky, láska bez náročnosti. On je zhovievavý a zároveň náročný. Vie, čo je pre nás dobré. Vie dobre zaobchádzať so všetkými. Vie, čo treba dať jedného a čo odmietnuť inému, aby sme rástli v láske a v svätosti. Štedro rozdáva svoje milosti cez Máriu, nie tak, ako by sme ich my chceli, ale často tak, ako sú pre nás prospešnejšie.

Nech sme ktokoľvek, nech prichádzame z rôznych miest, nech sme urobili, povedali alebo si myslíme čokoľvek, nech konštatujeme v sebe nejaké zlo, nech prežívame akúkoľvek skúšku, nebojme sa priblížiť k Márii, ktorá nám chce ukázať, ako sme milovaní. Buďme ako batofatá, ktoré sú nesené v náručí.

Niet horší hluchý ako ten, kto nechce počuť. Niet horší slepý ako ten, kto nechce vidieť. Prosme o milosť, aby sme vedeli zistiť hroznú moc, ktorú vlastnime našou slobodou, a to moc zatemniť nášho ducha. Vidíme napokon, že všetko je milosť, že všetko môžeme prežívať alebo interpretovať ako milosť, že nič nie je «príliš nespravodlivé» pod Božím slnkom.

Mons. Jean-Michel di FALCO LEANDRI
Biskup diecézy Gap a Embrun

S

Chełminská provincia

Súčasné výzvy

Misia v KAZACHSTANE

„Pastorácia samotnou prítomnosťou“

Z DEJÍN

Kazachstan je krajinou rozsiahlych stepí, po ktorých už v staroveku prechádzalo nomádske obyvateľstvo. Na začiatku modernej doby sa tu usadili turecky hovoriaci nomádi – Kazachovia. Boli to lovci a chovatelia dobytku, ktorých spoločenské tradície sú založené na kmeňovej štruktúre trvajúcej až dodnes.

Pri vyhlásení sovietskej republiky počas Veľkej októbrovej republiky v r. 1917 bol Kazachstan pridružený k Zväzu sovietskych socialistických republík. Krajina sa stala miestom, kde boli deportovaní a evakuovaní ľudia, zvlášť počas 2. svetovej vojny a tesne po nej.

V r. 1990 Kazachstan vyhlásil svoju nezávislosť. Odtedy začala relatívna renesancia náboženstiev. Boli postavené mnohé mešity, ale i kostoly. Náboženstvá sa usilujú zaplniť ideologické prázdno, ktoré zanechal zánik komunistickej dogmy.

V r. 1997 hlavným mestom sa stala Akmola, premenovaná na Astanu. Napriek obrovskej ploche má Kazachstan len 15 miliónov obyvateľov, čím sa zaraduje medzi krajiny s najnižšou hustotou obyvateľov.

ZAČIATOK NAŠEJ SLUŽBY

Kazachstan – krajina pokrytá krvou mučeníkov, ktorí prežívali politické represálie – tvorí mozaiku národností (asi 130) a náboženských vyznaní: 47 % mohamedánov /sunitský islam/, 44 % pravoslávnych kresťanov a 1,8 % katolíkov.

V roku 2000 tu začali svoju službu chudobným tri prvé dcéry kresťanskej lásky, ktoré sem prišli na žiadosť biskupa z Astany, Mons. Tomáša Petu. V súčasnosti sú v krajine tri miestne komunity v diecéze Astana: jedna v Szortandoch /v r. 2000/, druhá v Novokubanke /2003/ a tretia v Astane / 2007/.

A tak je nás 9 sestier, ktoré slúžime chudobným, pričom prednostne vyhľadávame najchudobnejších. Staráme sa nielen o ľudí v týchto mestách, ale usilujeme sa ísť aj ďalej, do vzdialených dedín v okruhu asi 150 km. Niektoré z týchto dedín boli pracovné tábory. Do niektorých dedín je prístup až na konci jari, v lete a na začiatku jesene, pretože stepné cesty sú úplne neschodné a nezjazdné, blato alebo sneh zabraňujú cestovaniu a tiež stretnutiu sa s obyvateľmi. Napriek týmto prekážkam ľudia často volajú a žiadajú: Kedy k nám prídete? Tieto žiadosti sú podmienené duchovnými potrebami (príprava na sviatosti), ale tiež materiálnymi (potravinová a humanitárna pomoc).

Ľudia sú k nám blahosklonní. Napriek toľkým rokom prenasledovania ľudia hľadajú Boha s úprimným srdcom alebo sa po rokoch k nemu vracajú. Všetci hľadajú v Bohu upokojenie srdca deprimovaného ťažkou, často nezaplatenou prácou, veľmi ťažkými životnými podmienkami, chorobami, alkoholizmom niektorého z rodinných príslušníkov, pocitom nezmyslu života, nedostatkom perspektív do budúcnosti... Mnohí mladí si siahajú na život, iní sú zase obeťami konfliktov, ktoré sa končia smrťou.

Mohli by sme uviesť mnoho ďalších príkladov. Ako dcéry kresťanskej lásky sa usilujeme priniesť týmto ľuďom nádej. Nemôžeme pomôcť všetkým, ale za všetkých sa môžeme modliť.

V r. 2007 sme začali službu na okraji hlavného mesta Astany, v jednej najchudobnejšej štvrti. Tu bola otvorená prvá katolícka farnosť v roku 1979. Do tejto štvrte sa sústredilo mnoho biedy a beznádeje, nie je tu ani cesta, ani rozvody vody, ani kanalizácia, okrem toho od začiatku sú tu problémy s alkoholizmom a podvýživou a deti ulice. V tejto časti mesta sú domy postavené z rôznorodých materiálov ako slamy, železničných podvalov zo starých koľajníc, ubitej hliny a pod. Domy majú najčastejšie dve miestnosti: kuchyňu a izbu. Sú ohradené vysokým plotom, ktorý chráni obyvateľov od vtieravých pohľadov a dávajú dojem uzatvorenia. Väčšina obyvateľov je nezamestnaná, už viaceré generácie sa oddávajú alkoholu a sú bezmocní voči súčasnému politickému režimu. Počas dlhých desaťročí boli ľudia

vychovávaní komunistickým režimom a nie sú pripravení čeliť výzvam súčasnosti. Preto sú často zneužívaní ako lacné pracovné sily.

V jeseni r. 2007 sme začali bývať v tejto chudobnej štvrti, ale ľudia nás neprijali, zostali neprístupní a zaujatí. Naši susedia boli vo väčšine mohamedáni (Tatári, Ingušovia, Kazachovia a Rómovia). Žili tu tiež pravoslávni kresťania, ale nežili podľa svojej viery. Keď sme kráčali po zablatených uliciach, stretávali sme špinavé a otrhané deti, ktoré potrebovali lásku. Postupne, vďaka nim, sme sa mohli skontaktovať aj s ich rodinami.

SVEDECTVÁ Z TEJTO SLUŽBY

V súčasnosti pravidelne zhromažďujeme tieto deti rôznych národností a náboženských vyznaní. Napriek ich rozdielom, deti spoločne dobre vychádzajú v každodennom živote. Keď sa s nimi pravidelne schádzame, hráme sa s nimi, spoločne spievame, ale tiež ich poučujeme o pravidlách hygieny a učíme ich modliť sa. Každý deň s nimi robíme rôzne ručné práce a spoznávame, ako veľmi potrebujú byť uznané a ocenené. Naša každodenná prítomnosť pri nich vzbudzuje dôveru a postupne sa odvažujú zdôveriť sa so svojimi starosťami.

Takto sa **Igor** podelil s nami o veľkú bolesť svojho srdca: jeho otec bol zabitý. Ira hovorí so znepokojením o svojom 19-ročnom bratovi, ktorý je teraz vo väzení – to on zabil Igorovho otca.

V jeden neskorý večer prišli dve mamy poprosiť o pomoc: 13-ročná Táňa bola znásilnená doma pred očami jej opitých rodičov. Prosia: «Pomôžte nám, poradte nám»!

Vďaka deťom sme sa mohli priblížiť k viacerým rodinám, ktoré žijú vo veľmi ťažkých podmienkach.

Jedného dňa príbehla **Lalita** so slovami: «Moja stará mama si popálila nohu, strašne ju to bolí. Možno máte niečo, aby ste jej pomohli?». Keď sme ju mohli ošetriť, správa o jej uzdravení sa rýchlo rozniesla.

Odvtedy nám dospelí označujú ďalšie osoby, ktoré potrebujú pomoc. A tak sme šli k **Alexandrovi**, starému otcovi Erika, ktorý prichádza na naše stretnutia. Pred viacerými dňami si popálil ruku a už bola nainfikovaná. Poradili sme mu, aby išiel do nemocnice, ale odmietol. Viackrát sme naliehali, ale zbytočne. Jeho stav sa zhoršil. Napokon rodina súhlasila, ale už bolo príliš neskoro. Bola potrebná

amputácia. Alexandra sme navštevovali v nemocnici a po jeho príchode domov sme chceli pokračovať v návštevách doma. Avšak jeho dcéra, alkoholička, spolu s manželom, nám zatvorili dvere a nás obvinili, že sme zodpovedné za nešťastie ich otca. Toto trápenie sme zverili Nepoškvrnenej Panne Márii a prosili sme ju o pomoc. Neskoršie sme v nemocnici našli veľmi ťažko chorú Lenu. Keď nás uvidela, plakala, potom sa usmiala a povedala: *«Konečne známe tváre»*. Po krátkom rozhovore nám povedala: *«Ako dobre, že ste prišli, už sa cítim oveľa lepšie»*. Vďaka intenzívnej liečbe Lena bola prepustená z nemocnice. Doviezli sme ju do jej chudobného domu. Jej muž v opitosti kričal: *«Prečo ste mi ju dovedli? Nechcem ju ošetrovať, nemám silu, už tu mám starého otca!»*. Lena zostala. Na druhý deň sme znovu šli ponavštevovať našich chorých a tentoraz nás jej muž prijal. Ďakovali sme Pánovi, pretože postupne sa títo ľudia stali našimi priateľmi.

Podobne sme mohli sprevádzať ďalších ľudí, ktorí nám teraz otvárajú svoje srdcia a domy. Často počujeme: *«Príďte aj ku nám»*.

Príbeh 32-ročnej **Nataše** je veľmi dojímavý. Býva v najchudobnejšej štvrti, kde niet ani vody, ani kanalizácie. Na vodu musia ľudia chodiť ku studni. Narodila sa v tejto krajine, kde slovo Boh bolo zakázané, jej rodičia ju však aj napriek tomu dali pokrstiť v Pravoslávnej cirkvi, ale nikto ju nenaučil modliť sa. Ako 17-ročná čakala dieťa. Jej 20-ročný priateľ ju opustil. Vtedy bývala Nataša so svojou matkou. Porodila dievčatko. Matka Nataše prešla protialkoholickým liečením a mohla sa starať o dieťa. Preto Nataša začala pracovať v kancelárii. Po troch rokoch sa však nemohla prispôsobiť práci na počítači, preto stratila toto zamestnanie a zostala bez práce asi pol roka. Jej matka začala znovu piť, a takto sa ocitli bez finančných prostriedkov. Po nejakom čase Nataša znovu našla prácu: kontrolórku v autobuse, ale nanešťastie znovu začala piť... Dcéra rástla vo veľmi ťažkom rodinnom prostredí. Zimy v Kazachstane sú veľmi kruté (-40°, -50°). Mnohí ľudia zomierajú od zimy, ďalší zostanú hendikepovaní kvôli amputácii - je to jediná metóda na omrzliny. Väčšinu obetí mrazivých zím tvoria osoby, ktorí veľmi pijú. Keď mala Nataša 29 rokov, prijala k sebe jednu zo svojich priateľiek, ktorá bola veľmi chorá a krátko nato zomrela. Po nej aj Nataša ochorela a ocitla sa v nemocnici. Po niekoľkých týždňoch nemocničného liečenia ju poslali domov bez nádeje na uzdravenie. Zostala paralyzovaná na pravú stranu, nemohla hovoriť, amputovali jej prsty na rukách a na

ľavej nohe (kvôli omrzlinám). Bola úplne ochabnutá. V tom čase mala jej dcéra 11 rokov a zúčastňovala sa na našich stretnutiach. Jedného dňa povedala mame: «Chcem ísť do kostola modliť sa za teba». V ten istý deň sme išli navštíviť Natašu a odvtedy chodíme za ňou každý deň. Pomaličky sme jej pomáhali pri rehabilitácii a začali sme sa spoločne modliť. Jedného dňa sa jej podarilo sadnúť si na stoličku, potom urobiť pár krokov, ale ešte nemohla rozprávať. Previezli sme ju do nemocnice na lekárske ošetrenie a preliečenie. Potom sa nám podarilo vybaviť jej invalidný dôchodok. Jedného dňa sme ju na jej žiadosť odviezli do kostola, kde sa po prvýkrát zúčastnila na sv. omši. Bolo to v roku 2006. Vo chvíli Otčenáša sme ju začuli nezrozumiteľne vysloviť niekoľko slov z tejto modlitby. Odvtedy sa jej postupne začala navracat' reč. Teraz jej každá nedeľná eucharistia prináša pokoj do srdca. Jedného dňa vyslovila svoju túžbu prijať Ježiša. Pripravili sme ju naň a slávnosť prvého svätého prijímania sa konala 1. mája 2008; na omši sa zúčastnila aj jej dcéra a mama. Nataša povedala: «Som naplnená radosťou». Jej pohľad na svet sa mení a aj vzťahy s ňou sa stali ľahšie. medzi ňou a jej matkou vzrástla trpezlivosť a porozumenie. Odteraz sa spoločne modlia ruženec a ďakujú Bohu za toľko prijatých darov. Nataša sa rozhodla denne čítať a uvažovať nad evanjeliom.

A teraz príbeh **Vierey**. Už 20 rokov je alkoholičkou, žije na ulici, všetko stratila: dom a deti, ktoré boli umiestnené do sirotinca... Ruky a nohy má pokryté omrzlinami, je akoby len tieňom. Jedného dňa prišla za nami. Ošetrili sme ju, umyli, vymenili ošatenie, pričom sme dávali pozor na jej zapuchnuté ruky a nohy. Dali sme jej najesť, potom sme ju previezli do nemocnice na nutný chirurgický zákrok. Odrezali jej dva prsty na nohách. Naša prítomnosť uľahčila kontakt medzi zdravotníckym personálom a Vierou. Po týždni mohla opustiť nemocnicu, ale znovu sa ocitla na ulici. A vtedy bola tuhá zima. Súhlasila s tým, že bude u nás a ponúkli sme jej robiť niekoľko drobných prác. Odvtedy nám pomáha v záhrade a cíti sa užitočná a milovaná. Jej život s nami sa postupne premenil: už nepije, nachádza cestu viery, nadviazala spojenie so svojou dcérou. V súčasnosti spolu s ňou podnikáme administratívne kroky, aby rodina mohla byť pohromade a nadobudla svoju samostatnosť.

Saška je 6-ročný chlapec, ktorý sa už niekoľko mesiacov potíka po uliciach štvrte. Často prichádza nás požiadať o jedlo, oblečenie a hračky. Jeho matka veľmi pije a necháva ho samého. Niekedy sme

ho prijali aj na noc. Inokedy ho videli chodci spať v kríkoch. Pred nejakým časom sme požiadali mestskú správu o pomoc pre Sašku.

Naším poslaním je často sprevádzať ľudí vo veľkých ťažkostiach. To je i prípad 14-ročnej **Niny**. Veľmi trpí pre alkoholizmus v jej rodine. Pokúšala sa aj siahnuť na život nadmerným požitím liekov. Keď prišla záchranka, Nina bola v kóme. P. Stanislaw ju pokrstil, pretože bola v kritickej situácii. Jej znepokojená matka ju chodila každý deň navštevovať do nemocnice, prosíkala ako mohla a sľubovala, že už prestane piť. Nina sa po desiatich dňoch prebrala z kómy. V súčasnosti jej matka už nepije a stará sa o dcéru. Ale táto matka a celá rodina potrebujú silné a každodenné sprevádzanie. Nina potrebuje primeranú stravu a podmienky, aby mohla znovu nadobudnúť silu. Ale rodinná situácia sa zhoršila kvôli okoliu, kde žijú tiež alkoholicy.

Z Á V E R

V začiatkoch našej misie postupne prichádzali hľadať k nám pomoc katolícke a pravoslávne rodiny. Naproti tomu kazašské rodiny, ktoré sú vo väčšine mohamedánske, si priali vyriešiť svoje ťažkosti sami. Avšak zostávali sme pozorné voči rodinám, ktoré potrebovali pomoc bez ohľadu na ich náboženské vyznanie, pričom sme rešpektovali ich rozhodnutia. Odvtedy miestne úrady začali žiadať Katolícku cirkev v Szortandoch, aby sa ujala hendikepovaných osôb a každodenne ich sprevádzala. Tú istú žiadosť adresovali aj pravoslávnym kresťanom, ako i mohamedánom a ľuďom dobrej vôle. Pre nás bola táto žiadosť šancou, ktorá uľahčila prístup k chudobným a mnohým postihnutým tohto kraja.

Aj mestská správa utvorila «Združenie na pomoc hendikepovaným». Potrebujeme veľa pokory v našom spôsobe učenia sa spolupráce s laikmi pre dobro hendikepovaných osôb.

Až doteraz sme sa pri stretnutiach rozprávali po rusky, ale táto žiadosť od miestnych autorít si vyžadovala, aby sme sa začali učiť po kazašsky, a tým mohli komunikovať s kazašskými a mongolskými rodinami. V Študijnom centre pre národný jazyk sme boli milo prijaté, čo nám dalo príležitosť svedčiť o našej viere. Prajeme si byť «prorokmi nádeje» uprostred ľudu v Kazachstane. Veríme, že Pán nás predchádza v srdciach a v živote osôb, ku ktorým nás posiela. «Nech je Pán požehnaný a oslávený za dar našej prítomnosti uprostred chudobných»!

Sestry z misie v Kazachstane

Krakovsk \acute{a} provincia

Misia v Balte, Ukrajina

Z DEJÍN

Ukrajina je krajina na v \acute{y} chode Eur \acute{o} py, susediaca na v \acute{y} chode s Poľskom.

Dve hlavn \acute{e} n \acute{a} boženstv \acute{a} krajiny je pravosl \acute{a} vie a Ukrajinsk \acute{a} gr \acute{e} cko-katol \acute{i} cka cirkev. Ukrajinsk \acute{i} mohamed \acute{a} ni tvoria asi 5% obyvateľstva. Veriaci najviac vyzn \acute{a} vajú pravosl \acute{a} vne kresťanstvo (77%).

Balta je mal \acute{y} m mestom v Odeskom kraji na juhoz \acute{a} pade Ukrajiny. Nach \acute{a} dza sa asi 183 km severoz \acute{a} padne od Odesy.

MISIA V BALTE

Hist \acute{o} ria

Na žiadosť biskupa Odeskej diec \acute{e} zy (Simferopolsk), Mons. Bronisława Biernackeho, dňa 27. okt \acute{o} bra 2007 sme za \acute{c} ali našu službu v Balte a jej okol \acute{i} na Ukrajine. V Balte žije asi 20.000 obyvateľov. Nach \acute{a} dzajú sa tu dve cirkvi: jedna pravosl \acute{a} vna a druh \acute{a} katol \acute{i} cka, ako i 16 «modlitebn \acute{i} », ktor \acute{y} ch v \acute{a} čšina patrí sekt \acute{a} m.

V \acute{y} chodn \acute{a} \acute{c} asť Ukrajiny je pozna \acute{c} en \acute{a} veľmi veľkou materi \acute{a} lnou a duchovnou chudobou; s \acute{u} to d \acute{o} sledky komunistickej minulosti. Spozn \acute{a} vame r \acute{o} zne formy chudoby a usilujeme sa odpovedať na ne a sl \acute{u} žiť v \acute{s} etkým chudobn \acute{y} m bez ohľadu na ich situ \acute{a} ciu, \acute{c} i n \acute{a} božen \acute{s} k \acute{e} vyznanie.

Najs \acute{u} rnejšie potrebujú pomoc deti, ktoré poch \acute{a} dzajú zo soci \acute{a} lne slab \acute{y} ch rod \acute{i} n (alkoholizmus, rozvod...). Žij \acute{u} opusten \acute{e} na ulici, bez pomoci a \acute{c} asto bez životu potrebn \acute{y} ch vec \acute{i} , s \acute{u} vystaven \acute{i} nebezpe \acute{c} enstv \acute{a} m ako alkoholu, drog \acute{a} m, cigaret \acute{a} m, kr \acute{a} dežiam...

Našťastie, tieto deti s nami ľahko nadväzujú kontakt. Odhaľujú nám „tajomstvá“ svojho života. Usilujeme sa nesklamať ich dôveru, zaistiť im bezpečnosť a prejavieť lásku. Nezabúdame na ich vyživovacie potreby: vždy potrebujú niečo teplé na požitie. Artiom rád hovorí: « *Tilki u sester možna napytysja horjaczoho čaju!* », t. j. « *Len u sestier sa možno napit' horúceho čaju* ».

Opíšeme vám tu príbeh dvoch chlapcov.

Jedenásťročný Wadim a 12-ročný Stasik nám spôsobujú zvlášť ťažkosti, pretože sú závislí na drogách. Jedného dňa sa odvážili odhaliť nám miesto, kde sa ukrývajú, keď idú drogovať. Keď nás tam zaviedli, boli sme otrasení! Bola to «búda» umiestnená v ruinách budov bývalého kolchozu, kde už žili tri týždne. Stasik nám vysvetlil, že predtým sa nachádzali v chodbových šachtách alebo v kanáloch. Zbierali staré železo, aby mali trochu peňazí na zaplatenie drog a zakúpenie potravín.

Stasik nemôže rátať so svojou rodinou: jeho matka ho opustila, otec tiež droguje a už dlhé roky žije na ulici. Prebieha súdne konanie na odňatie práv matke.

Wadim má svojich rodičov, ale necíti sa prijatý otcom, preto uteká z domu.

Keď sme si získali ich dôveru, mohli sme začať odpovedať na ich potreby: kúpeľ, odvšivavenie, ošatenie, pohovory, činnosti. Keď k nám príde Stasik alebo Wadim, prijmeme ich bez ohľadu na náš plán, či rozvrh.

Jedného dňa nás Wadim tajne zaviedol k svojej matke a nechal nás, aby sme ju spoznali a sa s ňou porozprávali. On sa vytratil, aby ho nevidela. Neskoršie sa k nám vrátil, aby sa dozvedel výsledok nášho spoločného rozhovoru a jej reakciu. Tri dni po tomto rozhovore Wadim súhlasil, že sa vráti domov a na ďalší deň znovu šiel do školy. Čo sa týka Stasika, kňazi ho na čas ubytovali na fare a pomohli mu znovu začať chodiť do školy.

Od začiatku, ako sme sa spoznali s Wadimom a Stasikom, sme sa usilovali spojiť sa s jednou organizáciou, ktorá sa stará o nepnoletých pochádzajúcich zo sociálne slabých rodín. Avšak nemohli nič urobiť v prípade týchto dvoch chlapcov. Hoci túžili zbaviť sa svojich zlých návykov a začať normálny život, nedokázali sa zrieknuť drog.

Napriek úsiliu začal Stasik znovu drogovať a v septembri 2008 bol v Odese umiestnený v Centre pre závislé deti. Wadim je vo svojej rodine, jeho matka ho prijala a v nej našiel oporu a potrebné pochopenie. Stále zostáva s nami v kontakte. Počas prázdnin sa zúčastnil na duchovných úvahách a modlitbe. To bola pre nás veľká radosť.

Z Á V E R

V súčasnosti pokračujeme v rekonštrukčných prácach nášho domu: prízemie bude určené pre detský útulok. S nádejou hľadáme do budúcnosti a veríme, že zlepšené ubytovacie podmienky nám umožnia lepšie slúžiť deťom z ulice.

Počítame tiež s veľkodušnosťou osôb, ktorí nás podporujú materiálne a spoliehame sa tiež na ich modlitby, aby naša služba priniesla svoje plody v budúcnosti.

Sestry z misie v Balte

a

Ustanovenia vizitátoriek a menovania provinciálnych direktorov

Aktuality z provincií

MOZAMBICKÁ PROVINCIA: 18. júna 2008 bola sestra Ester Lucas JOSE MARIA ustanovená za vizitátorku po sestre Terezinhi MADUREIRA GONCALVES.

DOMINIKÁNSKA PROVINCIA: 2. júla 2008 bola sestra Servia Tulia GARCIA MARTINEZ ustanovená za vizitátorku po sestre Isaure MARTINEZ ENCARNACION,.

SLOVINSKÁ PROVINCIA: 16. júla 2008 bola sestra Bernarda TRČEK ustanovená za vizitátorku po sestre Barbare ŠELIH.

PROVINCIA KONGO – KONGO: 29. augusta 2008 bola sestra Angela MBULA ustanovená za vizitátorku po sestre Zuzane ILOKO.

PROVINCIA BLÍZKY VÝCHOD: 29. augusta 2008 bola sestra Vincent ALLOUAN znovuustanovená za vizitátorku na tri roky.

SIENSKÁ PROVINCIA (Taliansko) 17. septembra 2008 bola sestra Luisa FARRI znovuustanovená za vizitátorku na tri roky.

PROVINCIA GRANADA (Španielsko): 1. októbra 2008 bola sestra Maria Luisa SERRANO HENARES znovuustanovená za vizitátorku na tri roky.

INDONÉZSKA PROVINCIA: 19. novembra 2008 bola sestra Victorin SISWATI ustanovená za vizitátorku po sestre Anne SOEPRATIWI.

* * * * *

PROVINCIA FORTALEZA (Brazília): 31. júla 2008 bol P. Francisco José OLIVEIRA DOS SANTOS nanovo vymenovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na tri roky.

ETIÓPSKA PROVINCIA: 5. augusta 2008 bol P. Girmay ABRAHA nanovo vymenovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na tri roky.

PROVINCIA RIO DE JANEIRO (Brazília): 4. septembra 2008 bol P. Paulo Eustaquio VENUTO menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky.

PROVINCIA BELO HORIZONTE (Brazília): 4. septembra 2008 bol P. Onésio GONCALVES MOREIRA nanovo vymenovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na tri roky.

STREDOAMERICKÁ PROVINCIA: 4. septembra 2008 bol P. Anibal CORNEJO AMORES nanovo vymenovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na tri roky.

PROVINCIA CALI (Kolumbia): 4. septembra 2008 bol P. Ricardo QUERUBIN MARIN nanovo vymenovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na tri roky.

PROVINCIA KONGO – KONGO: 5. novembra 2008 bol P. Désiré MOKOLO MOLANGA menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky.

PROVINCIA HAITI: 24. novembra 2008 bol P. Marion PONCETTE menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky.

MOZAMBICKÁ PROVINCIA: 6. decembra 2008 bol P. Eli CHAVES DOS SANTOS menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na tri roky.

Návšteva predstavených

**Generálna predstavená s. Evelyne Franc
a generálna radkyňa s. Wivine Kisu**

Návšteva v Tanzánii

DEJINY

V roku **2004** požiadal biskup diecézy v Musome, v Tanzánii, aby prišli dcéry kresťanskej lásky na misiu do jeho diecézy. Vizitátorka Etiópie, s. Aster Zewdie spolu s jednou sestrou, išli do Tanzánie preskúmať možnosti prípadného príchodu sestier. Boli im predstavené rôzne misie a napokon si vybrali Masanga, dedinu najlepšie prispôsobenú pre dcéry kresťanskej lásky: ide o izolovanú dedinu, vyprahnutú, zbavenú základných zariadení zodpovedajúcich pre potreby ľudí. Až do dnešného dňa žiadna kongregácia neodpovedala na biskupovu žiadosť.

V r. **2005** navštívili biskupa sestra Aster, generálna radkyňa s. Wivine a dve sestry Konžskej provincie. Jednou zo špecifickostí misie je jej medziprovinciálny charakter: provincia Kongo a Madagaskar prijali spoluprácu v tejto novej misii v Masange a poslali svoje sestry. Tieto dve provincie sú frankofónne krajiny, a tak sestry sa musia učiť po anglicky, neskôr kiswahili a napokon jazyk kmeňa Kikuria.

V **júli 2006** prišli do Masangy tri prvé sestry spolu so sestrou Wivine, ktorá im zverila túto novú misiu. Príchod sestier čakala asi stovka dedinčanov, prijali ich piesňami a tancami, na túto príležitosť si obliekli kmeňové ošatenie. Po veľmi živej eucharistickej slávnosti zaviedli štyri sestry do ich nového domu vybaveného 4 posteľami, 4 stolíkmi, 4 stoličkami, 4 lampami fungujúce na kerozín /pozn. prekl. rafinovaný petrolej/, všetko toto pripravili na ich prijatie. Dedinčania im sľúbili, že im zaobstarajú ďalšie zariadenie (šálky, tanieri, lyžice, mydlo...).

My, sestry, sme boli veľmi dojaté duchom deľby týchto ľudí a ich srdečnosťou. Už sme sa naučili anglicky, teraz počas troch mesiacov sa učíme jazyk kiswahili.

V decembri 2006 sme sa vrátili do Masangy, aby sme začali misiu a prevzali zodpovednosť za ambulatórium, materskú škôlku, pastoráciu a rôzne činnosti vo farnosti spojené so sociálnym rozvojom tieto služby sú zabezpečované v tých istých podmienkach, ako naše bývanie: len to najnutnejšie. Preto naša tvorivá vynaliezavosť a dôvera v Prozreteľnosť boli skúšané a to tým viac, že v auguste náhle zomrel biskup Mons. Samba. Pre nás to bola veľká strata.

Na Vianoce k nám prišla vizitátorka Konžskej provincie s. Zuzana Iloko spolu P. Direktorom a so s. Evelyn Candalaria, ktorá im prekladala počas cesty. Prišli otvoriť našu komunitu: Dom „Nepoškrvnenej Panny Márie“. Počas ich návštevy spísali potreby domu a služby našej misie. Dom v Masange je pripojený ku Konžskej provincii (zloženej z Konžskej demokratickej republiky a Konžskej republiky nazývanej často Kongo – Brazzaville). Provinciálny direktor nainštaloval slnečné panely na výrobu elektriny potrebnej pre kaplnku a celý dom.

Vo februári 2007 nás prišla navštíviť vizitátorka Madagaskaru s. Magdaléna Haovasoá spolu so sestrou Wivine. Keď videli realitu našej misie, s. Magdaléna sľúbila poslať čo najrýchlejšie ďalšie sestry. Vo februári 2008 prišli do Nairobi k našim sestrám v Keni dve madagaskarské sestry učiť sa angličtinu. Po štúdiu prišli tieto dve sestry k nám.

V októbri 2007 sa tešili tri sestry „priekopníčky“, že mohli prijať medzi seba novú konžskú sestru. Počas nášho domáceho zhromaždenia sme vyjadrili, že sa budeme usilovať byť pozorné na Božieho Ducha, ktorý pôsobí v jeho ľude v Masange. Ďakujeme Bohu za srdečné a jednoduché prijatie toto štedrého ľudu. Krátko po našom príchode sme začali navštevovať rodiny. Jedná stará mamička začala chváliť Pána a rozprávať proroctvo svojho manžela, ktorý zomrel pred niekoľkými rokmi a kedysi povedal: *«Sipirina Sibora, uvidíš, že na tomto mieste bude jedného dňa rehoľník, postaví sa tu veľký kostol a príde k nám misionári»*. A toto sa uskutočnilo. Aká milosť, Pane, prijať ťa v našom dome!». Potom priniesla džbán s vodou a listy stromu a požiadala nás, aby sme požehnali jej dom. Táto dôvera ľudu

nás dynamizuje, oslovuje a pobáda dávať odpoveď lásky, naplnenú radosťou.

V 2008 sa k nám pridali dve sestry Madagaskarčanky.

Za pomoci sestry Evelyne a jej generálnej rady, ako i za podpory mnohých provincií, projektu IPS a priateľov sa začala misia v Masange rozvíjať. Ale badáme tiež negatívne situácie spojené s touto kultúrou: strach, škodlivé účinky zákazov a kmeňových zvykov, čarodejníctvo, polygamia, vyrezávanie... Pokúšame sa rozvíjať úctu k Nepoškvrnenej Márii a oboznamujeme o Združení zázračnej medaily. Každú nedeľu pozývame farníkov modliť sa ruženec, novému združeniu a stíšiť sa pri adorácii Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej. Dôverujeme moci Ježiša Spasiteľa a spoliehame sa na modlitby sestier celej Spoločnosti.

NÁVŠTEVA PREDSTAVENÝCH

V **auguste 2008** sme prijali v našej misii v Masange návštevu našich predstavených: sestru Evelyne, sestru Wivine, vizitátorky z Konga a Madagaskaru. Napriek dlhej a ťažkej ceste a nedostatočnosti nášho malého domu návštevníčky sa nestiažovali, naopak, boli nadšené pri pohľade na srdečné prijatie obyvateľov, ktorí vyjadrili svoju radosť podľa ich zvykov a folklóru.

Prvý deň sestry navštívili:

- materskú školu „Sv. Kataríny Labouré“: 152 slávnostne oblečených detí. Sú hrdé, že môžu vyjadriť svoje privítanie po anglicky a francúzsky. Ich rodičia priniesli dary rôznych druhov (vajcia, ovocie, semená, mydlo, oblečenie...), aby tak poďakovali za všetko, čo sestry robia pre ich deti a dedinu.

- ambulatórium «Panny Márie nádeje». Mnohé mamy, ktoré prišli do strediska odvážiť a zaočkovať svoje deti, sú šťastné, že môžu prijať návštevníčky. Potom sa s nimi a s ošetrojúcim personálom stretli v hale strediska pre chorých.

Na druhý deň navštívili formačné stredisko (kurz vedenia domácnosti, jazykové kurzy...). Návštevníčky obdivovali aj šitie, ktoré zhotovili ženy a muži. Sestra Evelyne ich povzbudila k zlepšeniu životných podmienok ich rodín.

Počas prestávky sa mohla každá sestra porozprávať s našou generálnou predstavenou.

Popoludní, po stretnutí s kandidátkami a členmi Združenia zázračnej medaily, návštevníčky išli navštíviť kňazov farnosti, ktorí od ich príchodu veľmi pomáhali sestrám. Stretnutie bolo príležitosťou priniesť im niekoľko darov: oltárne plátno pre kostol a medaily pre ich službu evanjelizácie. Príchodom sestier do farnosti kňazi spoznali pôvod a poslanstvo zázračnej medaily.

Nasledujúci deň sme odišli do Musomy navštíviť nového biskupa, Mons. Michala Msongankila, aby sme s ním prediskutovali zmluvu so sestrami diecézy, našu charizmu, naše začlenenie sa do diecézy a do Zväzu rehoľníčok Tanzánie. Po živom rozhovore nás biskup pozval na čaj do biskupskej jedálne, podľa tanzánskeho zvyku. «Karibu! Karibu chai!» Vitajte, vitajte pri čaji! Pohostinnosť je tradícia hlboko zakotvená v Tanzánii, podobná našej kresťanskej čnosti, vždy prežívaná v každodenných vzťahoch v jednoduchosti a v harmónii. Utvárať dobré vzťahy je podstatné a spoločne si niečo zajesť je prostriedkom k posilneniu týchto vzťahov.

Pred odchodom do Masangy sme navštívili hrob Júliusa Nyrere, bývalého prezidenta Tanzánie, ktorého kauza blahorečenia je v procese. V Butiame, jeho rodnej dedine, sme obdivovali múzeum a pomodlili sme sa pri jeho hrobe, aby čnosti pokoja, spravodlivosti a solidarity, ktoré žil a hlásal, boli prežívané všetkými svetovými predstaviteľmi, zvlášť africkými.

Nastal čas odchodu. Podľa tanzánskeho zvyku nás v predvečer odchodu návštevníkov spojila typická rodinná oslava s tancami a piesňami na vyjadrenie rozlúčky.

My, sestry z Domu Nepoškrvnenej Panny Márie, sa cítime posilnené touto návštevou a ďakujeme Bohu, že nás povzbudil v našej misii. Podľa zvyku hovoríme: «KARIBU TENA!» (Príďte ešte za nami!) «Asante sana!».

Sestry z Masangy

D

*Dejiny
Spoločnosti*

Viera svätého Vincenta

Navrhli mi, aby som sa zaoberal témou: **Ako oživovať vieru v súčasnosti.** V tomto znení upútava moju pozornosť výraz: DNES.

Dosť často sa mi stáva, že vediem rôzne semináre alebo pohovory s dcérami kresťanskej lásky a keď mi zasielajú navrhované témy, často nachádzam toto frekventované slovo. Zakaždým mám dve reakcie.

Najskôr si hovorím, že sa stretávam s pravými dcérami svätého Vincenta, ktoré sú začlenené do súčasnej spoločnosti a súčasnej Cirkvi; že vedia veľmi dobre, že najbohatšie životy, najprovokujúcejšie príklady a najnaliehavejšie slogany sú len sny a nostalgie, ak sa ich neusilujeme skonkretizovať a žiť v súčasnosti. A tak prvá reakcia ma vedie k myšlienke, že náš skutočný problém spočíva v hľadaní, ako by sa vedel Vincent de Paul prispôsobiť našej aktualite.

Druhá reakcia sa týka mňa osobne. Som tu, pred dcérami kresťanskej lásky, ktorých služba je veľmi rozmanitá. Raz sú tu sestry, ktoré pôsobia medzi chorými, na ďalší týždeň sestry prichádzajú zo školského prostredia, potom sú tu sestry z cudziny, misionárky atď.

To potvrdzuje, že ste polyvalentné, čo je v pôvodnej línii prvých vinctenských diel. Ale cítim sa maličkým a chudobným pred konkrétnym životom, pred pastoračnou a sociálnou skúsenosťou sestier, ktoré sú zaangažované v týchto rozličných špecializáciách.

Preto si myslím, že výraz „svätý Vincent DNES“ musí byť výsledkom spoločného hľadania. Z mojej strany sa pokúsím podeliť sa s vami o to, čo som čítal a meditoval o sv. Vincentovi... a vy prinesiete to, čo žijete vo vašich konkrétnych každodenných činoch. Napokon ste

to i tak pochopili, pretože do programu ste zaradili chvíle na osobnú úvahu a chvíle na skupinovú prácu.

Ponúkam vám teda dve prednášky na tému: **Oživiť vieru.**

1. prednáška: SV. VINCENT DE PAUL AKO VERIACI.

2. prednáška: SV. VINCENT, OŽIVOVATEĽ A ANIMÁTOR VIERY

I. SV. VINCENT, VERIACI

Keď začíname nejaký predmet, ktorý sa týka sv. Vincenta, najistejšia metóda je vždy začať od skúsenosti a duchovnej cesty Zakladateľa. Vincent de Paul bol povahou a výchovou mužom, ktorý kládol mimoriadnu dôležitosť na život, udalosť a skúsenosť. To je jedna z hlavných znakov jeho spirituality. Pozrime sa opäť najskôr na Vincentovu životnú cestu a jeho duchovné napredovanie vo viere.

Tak ako v našom živote, aj v živote Vincenta de Paul zohrávalo veľkú úlohu rodinné prostredie a obdobie detstva. Narodil sa na dedine, v chudobnej rodine, s hlbokou kresťanskou tradíciou. Za najlepšie v jeho kresťanskej výchove iste vďačí svojim rodičom, zvlášť svojej matke a rodinnému prostrediu.

Nevieme skoro nič o vtedajšom stave a živote farnosti v Pouy /puj/, ale je pravdepodobné, že okrem nedeľnej svätej omše, pastoračný život farnosti bol na rovine všetkých malých vidieckych farností toho kraja, t. j. prakticky neexistoval. Zvlášť je pravdepodobné, že nebola organizovaná katechéza pre deti. Vieme, že katechéza bola **inováciou** a jednou z veľkých akcií, ktoré vykonal sv. Vincent v Cirkvi vo Francúzsku, zvlášť preto, lebo všade, kade prechádzal, len konštatoval, že buď neexistuje, alebo je podpriemerná.

Mladý Vincent až do 14-tich rokov bol vedený po kresťansky len v rodine a vo svojom okolí. Táto výchova však hlboko a trvalo poznačila jeho vieru. Keďže nemôžem venovať viac priestoru tejto téme, dovoľte mi, aby som pritiahol vašu pozornosť na osobitný aspekt viery Vincenta de Paul, dôležitejší ako by sme si bežne mysleli. Vincent mal sedliacku vieru, t. j. vieru veľmi nasmerovanú na Prozreteľnosť, vieru veľmi živenu evanjeliom (zvlášť v časti spojenej so zemou, ako napríklad podobenstvá), vieru jednoduchú, "*ktorá podrobne neskúma*", ako hovorieval, vieru praktickú a konkrétnu, viac

príťahovanú životom ako intelektuálnymi úvahami. Keby ste mali voľný čas, rozoberte si tieto body, ktoré môžem teraz len spomenúť.

Teda viera Vincenta de Paul bola najskôr vzbudená a formovaná v rodinnom a sociálnom prostredí a zostala tým hlboko poznačená.

Potom nasledovalo deväť rokov štúdia od r. 1595 do 1604, boli to tiež dôležité roky. Na nižšom gymnáziu v Daxe sa katechizmus bezpochyby vyučoval, lebo v tej dobe sa nerobil veľký rozdiel medzi náboženským vzdelávaním a svetskými štúdiami: čítať a písať sa učilo z modlitebníkov, preberali sa Dejiny spásy a životopisy svätcov.

Predovšetkým roky strávené na Univerzite v Toulouse /tulúz/ umožnili Vincentovi začať vážne študovať vtedajšiu teológiu. Náš študent opustil univerzitu s maturitným diplomom, čím má právo stať sa učiteľom. Poznamenajme len tak mimochodom stupeň vzdelania Vincenta de Paul, ktorá bola nadpriemerná v porovnaní s vtedajším duchovenstvom. Je pravdou, že si hovorieval: *“úbohý školák, ôsmať”*. Budte si isté, že ide o gaskonskú pokoru, čo môže znamenať... trochu pokory a veľa gaskonského humoru!

V minulosti sa tak naliehalo na praktickej a konkrétnej inteligencii Vincenta de Paul, že niekedy z neho urobili „predčasného“ Arského farára... Ale je správne pripomenúť, že sv. Vincent vyštudoval na úrovni. Môžeme si tiež myslieť, že tieto štúdia mu účinne pomáhali utvárať si vieru, hoci sa zdá, že ho hneď nevyviedli z jeho pôvodného životného zámeru.

Počas štúdií Vincent prekročil rôzne etapy vedúce ku kňazskému sväteniu: 20. decembra 1596 prijal tonsúru, v r. 1598 prijal nižšie diakonstvo, neskôr diakonstvo a 23. septembra 1600 kňazskú vysviacku. S určitosťou možno povedať, že tieto skúsenosti poznačili duchovné napredovanie Vincenta de Paul. Jedného dňa zvolal: *“... Keby som bol vedel, tak ako viem teraz, čo to znamená kňazský stav, do ktorého som sa opovážil vstúpiť, radšej by som bol obrábal zem ako nastúpil do takého ťažkého stavu. Toto som viac ako stokrát povedal chudobným ľuďom na dedinách, keď som ich povzbudzoval, aby žili spokojne a statočne. Povedal som im, že ich považujem za šťastných v ich postavení. Vskutku, čím som starší, tým viac sa utvrdzujem v tomto pocite, pretože deň čo deň spoznávam, ako sa vzdiaľujem od dokonalosti, ktorú by som mal mať”* (Coste V, 568). Môžeme povedať aspoň toľko, že ako mladý študent v Toulouse si v roku 1600 neuvedomoval, čo znamená táto sviatosť a poslanie, ktoré prijal.

Po štúdiách v Toulouse nastalo obdobie cestovania: bolo to obdobie skôr pohnuté, až natoľko, že niekedy je ťažké sledovať nášho Vincenta – cestovateľa, ktorý sa zháňa za povesťou výnosnou farou.

Na konci roku 1608 ho nachádzame v Paríži. Stáva sa zodpovedným za rozdeľovanie almužny na dvore Margity de Valois /d'valua/ a prechádza prvou skúškou: je nespravodlivo obvinený z krádeže. Omnoho neskôr P. Vincent rozpovedal túto nepríjemnú situáciu misionárom a na záver rozprávania povedal: *“Vidíte, Boh chce niekedy vyskúšať osoby a k tomu dovoľí takéto podobné stretnutia”* (Coste XI, 337).

Zdá sa, že Vincent začal vážne uvažovať tým viac, že sa spoznal s P. de Bérulle /bérül/, zakladateľom Oratoriánov vo Francúzsku. Bérulle bol pôsobivý duchovný učiteľ, prísny a hlboký: Vincent sa nechal ním viesť.

Bérullov vplyv bol veľký na rozvoj a dozrievanie viery Vincenta de Paul, hoci po niekoľkých rokoch sa jeho žiak rozhodol o odstup. Vincentova viera bola ním ovplyvnená v dvoch bodoch: **Kristus a kňazstvo**. Bérulle a aj všetci duchovní vodcovia francúzskej duchovnej školy veľmi naliehali na viere zameranej na Ježiša Krista a z druhej strany na dôstojnosti kňazského stavu. Veľmi ľahko uhádneme, že toto teologické, ale zvlášť duchovné „preškolenie“ prišlo vo vhodnú chvíľu. Preto bol Vincent de Paul nadšene vyslaný do duchovnej skúsenosti v Clichy /kliši/.

V tom čase bol už kňazom 12 rokov a vlastne po prvýkrát v skutočnej pastorácii. Bolo to mimoriadne obdobie: *“Mal som taký dobrý a poslušný ľud, ktorý urobil všetko, o čo som ho požiadal, že keď som im povedal, že treba prísť a vyspovedať sa v prvé nedele mesiaca, nikdy nechýbali. Prišli, vyspovedali sa a zo dňa na deň som videl, aký to malo účinok na ich duše. Toto mi prinášalo takú útechu, taký som bol spokojný, že som si hovorieval: Bože môj, aký si šťastný, že máš taký dobrý ľud! A pridával som: Myslím, že ani pápež nie je šťastnejší ako farár uprostred takého dobrosrdečného ľudu. Jedného dňa sa ma opýtal Mons. Kardinál de Retz /rec/: Tak ako sa máte, Pane? Povedal som mu: Monsignor, som taký spokojný, že vám to neviem ani vypovedať. Prečo? Lebo mám taký dobrý, taký poslušný ľud na všetko, čo mu poviem, že v duchu si hovorím, že ani Svätý Otec, ani Vy, Monsignor, nie ste šťastnejší ako ja”* (Coste IX, 646).

Táto ozvena šťastia je veľmi významná v duchovnom napredovaní P. Vincenta. Cítíme tu kňaza, ktorý našiel svoje miesto,

ktorý sa stal vyrovnaným uprostred svojho ľudu a ktorého viera sa zobudila v kontakte s jednoduchou vierou ľudu.

Ale Vincent ešte neopustil svoj plán slušnej fary. Po šesnástich mesiacoch v Clichy sa vrátil ako domáci učiteľ do vplyvnej rodiny Gondiovej. Bola to zámena dňa za noc. Je isté, že to bolo isté povýšenie, ale potešujúca pastoračná činnosť bola vystriedaná istou pozlátenou záhaľčivosťou. Priamy kontakt strhujúceho a srdečného dobrého ľudu bol nahradený zvykmi výberového správania veľkej rodiny a zvlášť prítomnosťou pani Gondiovej, ktorá bola síce veľkodušná, ale veľmi úzkostlivá. Veľmi dobre chápeme, že Vincent sa cítil v takej situácii postupne otupený a otrávený.

A tu prechádza do ťažkej krízy, ktorá zasiahla základ jeho viery. Prvý životopisec sv. Vincenta, Abelly, nám zanechal niekoľko detailov o tejto skúške; vieme napríklad, že Vincent nebol schopný sám od seba vysloviť „Verím v Boha“. Neskoršie povedal tieto slová, ktoré možno považovať za autobiografickú spomienku: *“Z toho plynie poučenie, aké je nebezpečné zostávať v nečinnosti, či už tela alebo ducha: je to ako so zemou, nech je akokoľvek dobrá, ak nejaký čas zostane neobrábaná, donekonečna prináša bodliaky a trnie, podobne aj naša duša nemôže dlho zostať v odpočinku a pokoji bez toho, že by necítila nejakú vášeň alebo pokušenie, ktoré ju vedie k zlu.”* (Coste XI, 33). Je nepochybné, že v takomto duševnom stave sa ocitol Vincent de Paul krátky čas pred známym rokom 1617. Možno povedať (aj Vincent ho tak nazval), rokom obrátenia.

Nebudeme sa vracat' k veľmi známym udalostiam v Gannes – Folleville /gan-folvil/ a v Châtillon-les-Dombes /šatijõ le dômb/. Tieto udalosti prebehne len v krátkosti a vyvodíme niekoľko poznámok.

O týchto dvoch udalostiach a ich pokračovaní máme niekoľko svedectiev, ktoré nám umožnia sledovať dosť zblízka psychologickú a duchovnú cestu počas tejto hlavnej etapy dejín viery Vincenta de Paul.

V Gannes, po spovedi starca, sa Vincent zdá prekvapený, zaskočený ako niekto, kto sa prebúda po dlhej noci. Potreboval, aby ho niekto zobudil, podnietil... Bude to podnecujúce, lebo keď Vincent bude hovoriť o udalosti v Gannes-Folleville, vždy dá významné a popredné miesto pani Gondiovej. Môžeme si byť istí, že to nebolo len kvôli pokore.

Pani GONDIOVÁ zdôraznila a interpretovala udalosť. To ona, ako úzkostlivá, zovšeobecnila a zdramatizovala: *„Ach! Pane, čo je to?“* *Hovorí táto čnostná pani. Čo sme to počuli? Iste je takto na tom*

väčšina týchto chudobných ľudí. Ach! Ak tento človek, ktorý bol pokladaný za dobrého, bol v stave zatratenia, čo bude s ostatnými, ktorí žijú horšie? Ach, Pán Vincent, koľko duší ide do zatratenia! Aký je liek na to?" (Coste XI, 4). Potom Vincenta aj pobádala, aby na druhý deň kázal, dokonca mu aj navrhla tému kázne. To ona ho požiadala, aby pokračoval v tejto duchovnej skúsenosti a išiel z dediny do dediny. Je isté, že bolo potrebné toto podnietenie zo strany pani Gondiovej, aby dovedla Vincenta de Paul k reakcii. Spisy to potvrdzujú a psychologicky to veľmi dobre chápeme. Nezabúdajme, že cez akú krízu Vincent práve prešiel.

Vincent teda na druhý deň kázal a vieme, aká jednoduchá a masívna bola reakcia statočných obyvateľov Folleville, až natoľko, že musel zavolať ctihodných otcov Jezuitov z Amiens /amjē/, aby mohli vyspovedať všetkých kajúcnikov. Po prozreteľnostnom a rozhodujúcom podnietení zo strany pani Gondiovej tu nachádzame vyzývavé a strhujúce svedectvo jednoduchého ľudu. Nemusíme ani písať formou románu, keď si pomyslíme na večer 25. januára 1617, kedy Vincent de Paul znova našiel trochu radosti, ktorú spoznal v Clichy: "radosť kňaza uprostred takého dobrosrdečného ľudu" (Coste IX, 646).

V nasledujúcich dňoch a mesiacoch Vincent prežil podobnú skúsenosť z Folleville v ďalších dedinách na okolí. Toto ho viedlo k hlbokaj revízií života. Mohol naďalej zostať domácim učiteľom vo veľkej rodine po tom, čo práve prežil? Na konci júla sa vytratil z rodiny Gondiovej. Jeden list pána Gondi, známy životopiscovi Abelly, opisuje stav prekvapenia, ktorý vzbudil jeho útek: Som mimoriadne prekvapený, že nič nepovedal o svojom rozhodnutí! Utielol, čo bol dôkaz jeho rozhodnutia, ale zároveň znak istej nestálosti, nedôvery voči sebe samému. P. de Bérulle bol zapletený do záležitosti, pretože to on mu navrhol miesto v Châtillone.

Keď tam bol tri týždne, nastala druhá udalosť. V tejto novej situácii si uvedomujeme ubehnutú dráhu od 25. januára. Podnecovateľka tu už nie je. Vincent reaguje sám a náhle. Tento raz presne spoznáva zásah Prozreteľnosti.

Poznamenajme i teraz, že dobrý ľud zohrá rozhodujúcu úlohu prijatím výzvy nového duchovného správcu a jeho spontánnou veľkodušnosťou. Večer tohto dňa, 20. augusta 1617, Vincent si berie ponaučenie z udalosti a bezpochyby opäť uvažuje o šťastí kňaza uprostred svojho ľudu.

A tak čas, ktorý ubehol od 24. januára do 20. augusta 1617 bol určite kľúčovým obdobím vývoja viery P. Vincenta.

Cesta bude pokračovať. Ale možno povedať, že od roku 1617 duchovný vzťah Vincenta de Paul bol naznačený a boli zreteľné pozoruhodné črty jeho viery. Z týchto črt viery sv. Vincenta možno menovať štyri: Kristus, evanjelium, cirkev, udalosť.

1. Najskôr KRISTUS.

Už som vás oboznámil o stretnutí Vincenta s P. de Bérulle a že centrum viery v Ježiša Krista bola jedna z hlavných myšlienok francúzskej duchovnej školy 17. storočia. Poznáme približne programy a metódy štúdia na vtedajších univerzitách. Pretože môžeme povedať, že jeho „kristocentrická“ viera – ako by sme povedali v súčasnosti - nebola výsledkom jeho študijného pobytu v Toulouse.

Počas formačných stretnutí sa mi niekedy stáva, že si rešpektujúco doberám P. de Bérulle, autora knihy „Život Ježiša v lone jeho matky“. Toto mi však nezabraňuje, aby som vďačne uznal, že on a ostatní autori francúzskej duchovnej školy neoceniteľne poslúžili Vincentovi de Paul, a teda i nám.

Od konca stredoveku sa viera, zvlášť viera jednoduchého božieho ľudu, nedokázala odpútať od tisícok praktík, zbožností, presvedčení a niekedy i všelijakých povier. V tomto neuveriteľnom nahromadení, ktoré považovali za vieru, sa dogma, morálka a kult často predstavovali a prijímali bez toho, aby sa odvolávali na hierarchiu hodnôt alebo štruktúru. Viete, že protestantizmus bol práve reakciou, môžeme povedať normálnou reakciou, na tento stav vecí.

Tridentský koncil, ktorý sa konal uprostred 16. storočia, znovu energicky a jasne definoval všetko, čo sa týkalo pokladu viery. Ale vo Francúzsku bol koncil a jeho rozhodnutia neskoro uznané generálnymi stavmi, až v r. 1614, t. j. 51 rokov po koncile a aplikácia koncilových rozhodnutí šla veľmi pomaly.

Francúzska duchovná škola mala veľkú zásluhu na zameraní viery na tajomstvo Božieho syna. Vincent de Paul bol v tomto hlavnom bode význačne svedomitý žiak duchovného hnutia. „*Spomeňte si, pane*“, napísal jednému zo svojich spolubratov, „*vedomte si, pane, že žijeme v Ježišovi Kristovi skrze smrť Ježiša Krista, a že musíme zomrieť v Ježišovi Kristovi životom Ježiša Krista a že náš život musí byť ukrytý v Ježišovi Kristovi a plný Ježiša Krista. Aby sme mohli*

umrieť ako Ježiš Kristus, musíme žiť ako žil Ježiš Kristus.” (Coste I, 295).

Táto veta sa vyrovná hymnu a môže sa zdať dosť zložitá. V piatich riadkoch cituje P. Vincent osemkrát meno Ježiša Krista. Toto sa mi zdá verným obrazom miesta, ktoré mal Ježiš Kristus vo viere Vincenta de Paul.

Konečne našiel jednoduchú a živú vieru, „ktorá neskúma dôkladne ako pod drobnohľadom“. Všetko sa začne organizovať podľa tohto princípu, že naša viera musí byť pokračovaním Ježiša Krista a jeho nasledovaním. Tieto dve témy sa budú neustále vracat' v myšlienke a činnosti svätého Vincenta.

Ak sa však Vincent ukázal ako bystrý a nadšený žiak francúzskej duchovnej školy, sám zašiel omnoho ďalej. Hnutie malo pevné teologické učenie, ale tak trochu éterické, nadpozemské, planetárne. Aby sme si to uvedomili, mali by sme si prečítať napr. „Vzlet k Ježišovi a jeho hlavným stavom a tajomstvám“ od Bérulle. Sú to skutočne veľmi vznešené vzlety! A Vincent zatiaľ hovoril: „chudobný ľud zomiera od hladu a sa zatracuje“.

Viera Vincenta de Paul v Ježiša Krista bola definitívne poznačená udalosťami z r. 1617. Kristus, ktorého spoznal v Gannes-Folleville a potom v Châtillone, bol – ako to stále opakoval – Kristus, ktorého posielal Boh evanjelizovať a slúžiť chudobným: *“Naším dedičstvom, páni a bratia, sú chudobní, áno, chudobní. Poslal ma hlásať evanjelium chudobným! Aké šťastie, páni, aké šťastie! Robiť to, čo prišiel konať náš Pán na zem, prostredníctvom čoho pôjdeme my, ostatní zo zeme do neba, pokračovať dielo Boha, ktorý prechádzal dedinami a mestami a vyhľadával chudobných. Hľa, k čomu nás zaväzujú naše pravidlá: pomáhať chudobným, našim pánom a učiteľom”* (Coste XII, 4-5).

A tak Vincent de Paul vložil všetky nepopierateľné bohatstvá pána Bérulle a ostatných veľkých duchovných učiteľov do vzťahu s chudobnými a drobným Božím ľudom. V centre jeho viery bol JEŽIŠ KRISTUS poslaný evanjelizovať chudobných. Tu sme našli nepochybne hlavnú črtu viery sv. Vincenta: priľnutie k Ježišovi Kristovi... Ježiš Kristus poslaný k chudobným! Táto črta sa nám viac vykreslí pri druhej charakteristickej črte jeho viery.

2. EVANJELIUM

Podľa ABELLY-ho, jeden spolubrat sv. Vincenta povedal: "Evanjelium bola jeho kniha a zrkadlo, do ktorého hľadel pri všetkých stretnutiach. A keď sa stretol s nejakou pochybnosťou, ako by mal urobiť nejakú vec,... ihneď zvažoval, ako by sa správal náš Pán Ježiš Kristus v podobnej situácii alebo čo o tom povedal alebo aké znamenie dal svojimi zásadami".

Pre Vincenta de Paul bolo evanjelium jedinečnou knihou viery, knihou, ktorá umožňovala nachádzať priamo a zvlášť jednoduchým spôsobom zmyslenie a vôľu Ježiša Krista. Je jasné, že tento postoj nebol natoľko originálny, pretože napojenie na evanjelium musí byť postojom každého kresťana. Ale Vincent mal svojský spôsob priblíženia sa k evanjeliu, aby ním mohol oživovať svoju vieru. Mal svoj kľúč, či kľúče k čítaniu, teda používal vlastné nástroje. Keď sa zamýšľal nad evanjeliom, vždy vchádzal cez dvoje dvere: Lukáš 4, 18 a Matúš 25, 31.

Často som citoval text Lukáš 4, 18. Hovorí o začiatku Ježišovho verejného života. Ježiš na seba vzťahuje slová proroka Izaiáša: „*Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným*“. Pre Vincenta de Paul bol tento text podstatným vysvetlením celého evanjelia. Keď čítame vinčenské texty, máme dojem, že zakaždým, keď Vincent hovorí o evanjeliu, považuje povedané a napísané ako od Ježiša Krista, poslaného k chudobným. Takéto čítanie evanjelia pochádza od neho, nie od exegétov, teológov alebo de Bérulle. Je to úvaha misionára, ktorý neustále myslí na chudobných a interpretuje každý evanjeliový úryvok vzhľadom k jeho ohlasovaniu chudobným. Môžem vás tiež ubezpečiť, že ak porovnáte vinčenské čítanie evanjelia s inými duchovnými autormi tej doby (Francúzska duchovná škola, sv. Ignác, sv. František Saleský), veľmi rýchlo zbadáte u sv. Vincenta, že toto čítanie je selektívne a nasmerované k chudobným.

Jeho druhým vlastným nástrojom je úryvok z Matúša 25, 31... Tento verš len zdôrazňuje vieru sv. Vincenta. Úryvok hovorí o poslednom súde v prítomnosti Syna Božieho, Ježiša Krista: „...*bol som hladný a dali ste mi jesť; bol som chorý alebo vo väzení a navštívili ste ma; bol som cudzinec a pritulili ste ma*“. Pre vás, dcéry kresťanskej lásky je tento evanjeliový text podstatným. Cez tento filter sa máte dívať, zatiaľ čo úryvok Lk 4, 18 je skôr pre Misijnú kongregáciu. Vidíte, sv. Vincent myslel na všetko.

Nechcel by som príliš predlžovať. Mali by sme ešte spomenúť dve ostatné dôležité črty viery sv. Vincenta. Dovoľte mi však naliehať na tomto vincentskom pohľade na evanjelium, pretože je veľmi významné vo viere sv. Vincenta. V súčasnosti odborníci na diabetiku hlásajú: Povedz mi, čo ješ a ja ti poviem, kto si. Toto tvrdenie je rozhodne čiastočne pravdivé. Stačí, keď ho použijeme ako porovnanie našej konzumnej spoločnosti so zaostalými krajinami! Ale čo sa týka viery, ľahko chápeme, že náš spôsob stravovania je psychologicky, sociologicky a duchovne rozhodujúci. Je naozaj pravdou, že keď vieme, s akou vytrvalosťou čítal a meditoval P. Vincent evanjelium, aby sa ním dostatočne nasýtil, môžeme si bez ťažkostí predstaviť, kým bol.

3.CIRKEV

Musíme si pripomenúť cestu, ktorú sme práve len tak letmo prebehli, zvlášť 17 prvých rokov kňazstva, ako ich prežil Vincent. V priebehu týchto 17-tich rokov zakúsil len tri obdobia pastoračnej radosti: Clichy, Folleville, Châtillon. V každej z týchto okolností mu radosť spôsobil jednoduchý ľud. Najskôr mal Vincent 14 rokov v Pouy inú, tradičnú a bezpochyby veľmi vzdialenú ideu o cirkvi. Potom od r. 1595 sa priblížil k nej ako k nadprirodzenej realite, ale zvlášť ako k hierarchickému organizmu. V tomto období myslel na svoj postup (porov. cestu do Bordeaux v roku 1604!).

V Clichy začal Vincent zakúšať hlbšiu realitu, realitu Božieho ľudu. Videli sme, ako ho vo Folleville a v Châtillon zaviedol k definitívnemu prehĺbeniu tejto skúsenosti. Je isté, že hierarchická dimenzia cirkvi si zachovávala u neho celú svoju hodnotu a sám Boh vie, ako sa jej pridŕžal. Ale už ju nepovažoval za hranicu, ale za prostriedok v službe Božieho ľudu, a uprostred tohto ľudu prednostne v službe najchudobnejším.

Náuka o cirkvi Vincenta de Paul – teda pojem, ktorý si utváral o cirkvi – podobne ako i v ďalších oblastiach, bol u neho prekvapivo moderný, veľmi blízky niektorým dokumentom 2. vatikánskeho koncilu. Aby som príliš nepredlžoval, pripomeniem vám len dva fakty. Prvý je opísaný v Coste XI, 34-37, kde hovorí o obrátení heretika. Táto udalosť sa stala v roku 1620. P. Vincent sa vracal od rodiny Gondiovej, kde od roku 1617 kázal ľudové misie na pozemkoch tejto rodiny. Ocitol sa v Marchais /marše/, v departemente Aisne /én/, kde pripravoval misie, ktoré mal kázať na nasledujúci rok. Ale tu ho napadol jeden evanjelik, ktorý prehlásil, že rímska cirkev určite nebola cirkev

založená Ježišom Kristom, a to z jedného a toho istého dôvodu, pretože sa nestarala o evanjelizáciu chudobných. Chápeme veľmi dobre, že táto námietka zasiahla Vincenta živého: začal o nej uvažovať.

Keď prišiel Vincent na ďalší rok kázať ľudové misie, tento evanjelik sa na nich zúčastnil a obrátil sa, lebo na vlastné oči skonštatoval, že Katolícka cirkev je skutočne pre evanjelizáciu chudobných.

Najvýznamnejší bod tejto udalosti sa bezpochyby nachádza v závere, ktorý z neho vyvodil P. Vincent: *“Ach! Aké šťastie máme my, misionári, že si môžeme overiť pôsobenie Ducha Svätého v jeho cirkvi, keď pracujeme na poučovaní a posväcovaní chudobných!”* (Coste XI, 37). Musíme uvažovať a meditovať o tejto vete, ak chceme pochopiť ideu, ktorú mal Vincent de Paul o cirkvi: evanjelizácia chudobných je znakom autentickosti Katolíckej cirkvi.

Druhý fakt sa týka kázne, ktorú mal Bossuet /bosue/. Je to kázeň, v ktorej spoznáme, že sa veľmi inšpiroval Vincentom de Paul, ktorý mal v tom čase 79 rokov. Túto kázeň predniesol na kráľovskom dvore. Dal jej názov: O význačnej dôstojnosti chudobných. Uspokojím sa s jedným citátom, ktorý ako myslím, dobre odráža hlbokú myšlienku sv. Vincenta a jeho zmýšľania o cirkvi: *“Cirkev Ježiša Krista je skutočne mestom chudobných. Bohatí – nebojím sa to povedať – sú do nej prijatí ako bohatí len z tolerancie. Podťte teda, bohatí, brána cirkvi je pre vás otvorená, ale je pre vás otvorená v prospech chudobných, za podmienky, že im budete slúžiť. Z lásky k týmto deťom Boh umožňuje do nej vstup cudzincom... Bohatí sú cudzincami, ale službou chudobným dostávajú jej občianstvo... Bohatí storočia, prijímajte vznešené tituly, ako sa vám páči, môžete ich nosiť vo svete. Ale v cirkvi Ježiša Krista ste len služobníci chudobných...”*

Viera sv. Vincenta bola vierou Cirkvi, mesta a služobnice chudobných, ako to pripomenul 2. vatikánsky koncil. Utorňajšie konferencie, semináre a činnosť P. Vincenta počas desiatich rokov v Dôvernej rade na kráľovskom dvore mali zvlášť za cieľ menovať biskupov, formovať kňazov a laikov schopných stále viac zviditeľňovať cirkev ako mesto chudobných.

4. UDALOSŤ

To bola posledná charakteristická črta viery Vincenta, pre ktorú sa musíme ešte vrátiť k jeho skúsenosti a ceste. Jeho povaha,

sedliacke a gaskonské korene ho pobádali, aby sa stal konkrétnym a praktickým mužom. Ale jeho duchovné skúsenosti ho doviedli k tomu, aby považoval udalosť za nositeľa posolstva a prítomnosti Ježiša Krista.

Týkalo sa to zvlášť udalosti v Gannes-Folleville a v Châtillone. V týchto dvoch okolnostiach, ako sám prehlásil, stretol Boha. Mal príležitosť viackrát to povedať: “Nebol som to ja,... ale Boh”. A tak všetky udalosti, zvlášť tie, ktoré sa vzťahovali k chudobným, sa stali pre Vincenta posolstvami a znameniami viery.

Tak to bolo, napr. v Marchais, kde Vincent spontánne dešifroval posolstvo a vyvodil záver. Mohol by som citovať mnoho ďalších príkladov: stretnutie s Lujzou de Marillac, Margitou Naseau /nazó/, s biskupom z Beauvais /bove/ (čo sa týkalo budúcich novokňazov) alebo začiatky diela nájdených detí, udalosti na Madagaskare, v Poľsku... vo všetkých týchto situáciách Vincent videl, že udalosť ako i evanjelium – v rovnakej miere ako evanjelium – objasňovala a živila jeho vieru. Toto bol tiež veľmi moderný aspekt viery sv. Vincenta.

Po 2. vatikánskom koncile mnohí hovorili o znameniach čias. Vincent de Paul nepoužil tieto výrazy, ale v tomto predmete bol znalcom.

Bolo by treba, aby sme mali čas vrátiť sa k pohovorom o rozjímaní, ktoré sa nachádzajú v XI. a XII. zväzku Coste. Tieto pohovory o rozjímaní, ktoré vynašiel P. Vincent, boli vlastne ďalšou výhodou, ako preniknúť do modlitby P. Vincenta; veľmi dôležitý čas na prehĺbenie života viery. Táto modlitba sa nám zdá ako dôverný dialóg na verejnom priestranstve preplnenom ľuďmi. Dialóg so stále prítomným Ježišom Kristom, ale na mieste zaplavenom Misijnou spoločnosťou v Poľsku alebo epidémiou v Gênes /žén/ alebo drámou na Madagaskare alebo chudobnými sveta. P. Vincent, s Kristom a komunitou, pripomínal udalosti a hľadal ich význam a prozreteľnostné poučenie, ktoré obsahovali, aby sme ich lepšie žili. Je nepochybné, že v týchto pohovoroch z rozjímania môžeme nájsť najlepšiu ilustráciu o mieste, ktoré vo svojej viere rezervoval sv. Vincent udalosti.

Skracujem a končím... Spomenuli sme Vincenta de Paul ako veriaceho v celom jeho napredovaní. Spomenuli sme štyri hlavné črty a piliere JEHO VIERY: Ježiš Kristus, evanjelium, cirkev a udalosť. Najpôsobivejšie, v tomto všetkom je koniec koncov jednoduchosť a jednota. Všetko sa zdá zosúladené; všetko sa zdá dynamické

v pravom slova zmysle: všetko pobáda k akcii a záväzku. Kontemplácia JEŽIŠA KRISTA je kontemplácia Poslaného k chudobným. Je to teda kontemplácia, ktorá nás musí neodvratiteľne nasmerovať k chudobným. Do EVANJELIA vstupujeme dvomi vincentkými dverami. Keď ich prejdeme, opäť sme poslaní k chudobným. CIRKEV je mesto chudobných. UDALOSŤOU je Poľsko a ostatné „Poľská“, Madagaskar a ostatné „Madagaskare“, t. j. ďalšie krajiny, odkiaľ prichádzali volania chudobných. Udalosťou je dnešok, každodenné stretnutie s toľkými chudobnými.

Na záver: zdá sa, že najlepšiu definíciu viery sv. Vincenta nám podáva jeho známy výrok “opustiť Boha pre Boha”, neprestajný pohyb od Ježiša Krista k chudobnému a opačne. Toto je určite základná duchovná skúsenosť vo viere, ktorú nám navrhuje sv. Vincent.

II. PODNECOVATEĽ A ANIMÁTOR VIERY

V skutočnosti je táto strhujúca téma sama osebe samostatným svetom. Prakticky zahŕňa celú činnosť sv. Vincenta, pretože i keď viac naliehame na charitatívny a sociálny aspekt jeho činnosti, na jeho nespočetné podujatia, jeho prvým cieľom bolo vždy ohlasovanie radostnej zvesti chudobným. Nič nezaložil alebo nepodnikol, čo by nebolo evanjelizáciou. A tak i téma, ktorú začíname, je skoro nevyčerpatelná. Preto mi odpustíte, ak ju zameriam len na hlavné črty, na niektoré trasy môjho bádania a úvahy.

Nebudeme opisovať celú duchovnú cestu sv. Vincenta, ale všimneme si aspoň dve rozhodujúce udalosti roku 1617. Práve v týchto situáciách sa spoznal Vincent de Paul ako podnecovateľ a animátor viery. V jednom i druhom prípade podnietil svoje okolie k ohlasovaniu evanjelia a toto ohlasovanie spojil konkrétne so životnou udalosťou, so životom.

Z tohto pohľadu sa obrátenie P. Vincenta javí ako výzva prorokov Starého zákona, ako povolanie apoštolov Nového zákona. “Odteraz budeš loviť ľudí”, povedal JEŽIŠ Šimonovi Petrovi... “Odteraz budeš misionárom ako Ježiš Kristus, evanjelizátor chudobných...”... Toto Vincent počul a postupne pochopil medzi 25. januárom a 20. augustom 1617. A tak byť podnecovateľom a animátorom viery bolo POSLANÍM Vincenta de Paul. Ako splnil toto poslanie?

Najskôr nesmieme zabúdať, že Vincent de Paul žil v dobe a v civilizácii kresťanstva. Problémy nevery a ateizmu skoro ani

neexistovali. Aj toto nás núti k vážnej „mentálnej“ a pastoračnej gymnastike, aby sme vedeli preniesť a preložiť do súčasnosti, čo Vincent prežil a realizoval vo svete, ktorý bol veľmi odlišný od nášho.

V tej dobe existovali v Cirkvi dva veľké problémy: z jednej strany protestantizmus (práve sa ukončili náboženské vojny!) a z druhej strany neznalosť väčšiny veriacich; túto náboženskú nevzdelanosť pripíše Vincent veľmi prísne na rub kňazom: “Áno, Pane, to my sme vzbudili tvoj hnev: áno, duchovenstvo a tí, ktorí túžia po duchovnom stave; sú to nižší diakoni, diakoni, kňazi; my, čo sme kňazmi, sme spôsobili spúšť v Cirkvi!”

Co sa týka protestantizmu, všimnime si len pastoračný postoj P. Vincenta. Bol otvorenejší a ekumenickejší ako u väčšiny jeho súčasníkov (porov. Coste II, 447, VIII, 183 a XI, 34-37). Ale teraz nemôžeme viac rozvinúť túto otázku.

V každom prípade sa misionárska činnosť P. Vincenta obracala len na veriacich alebo presnejšie na sympatizujúcich pokrstených a to až do dňa, kedy poslal svojich misionárov do zámoria, do Severnej Afriky a neskôr na Madagaskar. Vincent prebúdzal a oživoval vieru predovšetkým u chudobných ľudí, ktorí boli síce pokrstení, ale nepoznali základy svojej viery. Ako to robil? Zapamätajme si štyri prostriedky, ktoré vymenujem bez nejakého poradia dôležitosti: kázanie, katechéza, služba, svedectvo.

I. KÁZANIE

Tento prostriedok vás možno veľmi nezaujíma. Čo sa týka kázania ste skôr spotrebiteľky... očakávajúc, že sa stanete zaslúžilými absolventkami. Ale veľmi ľahko pochopíte, že je nemožné hovoriť o prebúdzaní a oživovaní viery sv. Vincentom bez brania do úvahy jeho kázania. Viete, že práve kázňou v r. 1617 Vincent de Paul sa najskôr prejavil ako podnecovateľ a animátor viery.

Je nepopierateľné, že Vincent de Paul musel byť veľmi nadaný na slovo. Dôkazom toho je úspech (to isté slovo používa v Coste XI, 5), ktorým boli potvrdené jeho zásahy vo Folleville a v Châtillon. Ak si chcete trochu predstaviť jeho talent, môžete čítať, ak by bolo možné nahlas, niektoré časti jeho prednášok, napríklad v Coste XII, 92-93: *“Ale kto nás odvráti od tohto začatého dobra? Áno, boli by to bezbožné, voľnomyšlienkové duše, ktoré sa chcú len zabávať; len aby mali čo jesť, ináč sa o nič nestarajú...”* Alebo v Coste XII, 238-241,

s portrétmi na spôsob spisovateľa La Bruyère /brujér; pozn. prekl. Ján La Bruyère, franc. spisovateľ 1645-1696, ktorý kritizoval úpadok mravov vtedajšej doby, člen Francúzskej akadémie/: *“Ach! Bože môj! V Spoločnosti sa nachádzajú takí, ktorí keď nemohli študovať po seminári tak ako si predstavovali, šomrú a sťažujú sa a robia tajnosti, že je to žalostné. Ale pane, brat môj, či ste neprišli plniť Božiu vôľu a nie vašu, poslúchať a nie študovať? Tak dobre, nebudete študovať. Dieťa vášho ducha vás zväzuje, táto neusporiadaná náklonnosť vás ovláda, spútava. Chodte, naučte sa byť slobodným a nezaujatým. To bude vašim ponaučením... Niektorí sú zapálení byť kňazmi predčasne, iní kázať, iní diskutovať, byť zamestnaní, prichádzať a odchádzať. Je veľmi málo takých, ktorí by nemali svojho milovaného Izáka. Ale toho sa treba zbaviť, treba vyprázdniť naše srdce od každej lásky okrem lásky k Bohu, od každej inej vôle okrem ochoty k poslušnosti”*. A ešte v Coste XIII, 801: *“Ó, drahé dámy, súcitiť a kresťanská láska vás viedla k adopcii týchto malých stvorení za svoje deti. Boli ste ich matky podľa milosti od chvíle, kedy ich vlastné matky opustili. Vidíte teraz, či ich chcete tiež opustiť. Prestaňte byť ich matkami a staňte sa nateraz ich sudcami. Ich život a ich smrť sú vo vašich rukách. Budem sčítavať hlasy a budeme hlasovať. Je čas, aby ste prehlásili ich koniec a aby sme vedeli, že už nechcete mať s nimi milosrdenstvo. Budú žiť, ak sa ujmete starostlivosti o nich a naopak, zomrú a nepochybne zahynú, ak ich opustíte. Skúsenosť vám nedovolí, aby ste o tom pochybovali”*.

P. Vincent sa ukazuje ako vynikajúci kazateľ v konferencii o kázani, ktorú mal pre misionárov (Coste XI, 257-287). Je to strhujúca konferencia o viacerých predmetoch, obsahuje mimoriadne vzlety. Je veľmi dlhá so zábavným detailom: vidíme tu P. Vincenta ako zápasí s hodinami sv. Lazára a je udivený, prečo tak rýchlo utekajú. Len čo začal druhý bod, hodiny už zvonja: *“Čo to je? Trištvrte, páni, prosím strpte ma ešte. Prosím, znešte ma, biedneho. Povedzme si niečo o treťom bode, pozrime sa na niektoré prostriedky, ako môžeme použiť túto užitočnú metódu”* (Coste XI, 275). Ale keď P. Vincent hovorí o kázani, donekonečna hovorí o skúsenostiach a veľmi živých a príhodách. Tu vymenúva a svojsky ilustruje prostriedky dobrej kázne alebo presnejšie povedané kázne na spôsob misionára. Občas používa ospravedlnenie a zdanlivú ľútosť: *„Ach, som bedár, neviem byť stručný. Vystojte má, páni. Kiež by sa páčilo Bohu, aby sme boli len jedno srdce, aby sme všetci boli zjednotení zachovávaním tejto božskej metódy”* (Coste XI, 278-279). A pokračoval... došiel až

k štvrtému prostriedku, keď opäť začul zvuk dotieravého zvonu: *“Hľa, štvrtý prostriedok, ktorým budem končiť: prosiť si túto metódu od Boha, často si ju prosiť. Je to Boží dar, musíme si ju prosiť... A hľa, už zvoní štvrť. Ach, Spasiteľu, robil som, robil som...”* (Coste XI, 282). Natoľko skončil, že nasleduje ďalších päť strán o radách a odporúčaniach!

Vieme, že Vincent de Paul vzbudil v Cirkvi skutočnú revolúciu kázania. V jeho dobe buď sa veľa nekázalo (tak tomu bolo na dedinách, z čoho vyplýva nevedomosť chudobných ľudí), alebo kázne boli literárne diela, často viac pohanské ako kresťanské. Vo vyššie spomenutej konferencii P. Vincent zosmiešňoval s nezadržateľným zanietením tieto spôsoby kázania, *“tieto kázne „coeli coelorum“, ktoré sa vznášajú nad hlavami a domami... všetky tieto krásne okázalé rečnícke prejavy, ktoré sú rozhlasované z vysoka, narobia veľa hluku, a to je všetko!... Možno nastrašia, keďže ich vyhlasujú s neviem akým tónom, možno zohrejú krv, roznetia túžby... ale všetko toto čoskoro prejde a slová zostanú neužitočné... ”*, a P. Vincent uzatvára: *“nech žije jednoduchosť!”*

Jeho revolúcia spočívala v tomto: kázať prosto a jednoducho na spôsob Ježiša Krista a apoštolov. Naliehal na dva body: evanjelium a život. Máme kázať len evanjelium a nič iné, ako to robil Ježiš Kristus: *„Boh je s jednoduchými a pokornými; pomáha im, požehnáva ich práce, požehnáva ich podnikanie. Čože?! Veriť, že Boh pomáha osobe, ktorá sa chce zatradiť, ako tí, ktorí kážu ináč ako jednoducho a pokorne; ktorí kážu seba, pre seba. Ó, moji drahí nafúkanci, keby ste vedeli, aké zlo je kázať ináč ako kázal náš Pán Ježiš Kristus tu, na zemi, ako robili apoštolí a ako robia mnohí Boží služobníci ešte i dnes, veru by ste sa zhrozili!”* (Coste XII, 23).

Teda EVANJELIUM, a predovšetkým nie seba! P. Vincent veľmi prísne karhal tých, ktorí využívali kázne na to, aby šíрили svoje osobné myšlienky (dnes by sme povedali svoje názory): *“... Vy teda idete na kazateľnicu nie preto, aby ste kázali o Bohu, ale o sebe, aby ste si poslúžili (ach, aký prečin) takou svätou vecou, akou je Božie slovo, aby ste živilí a rozdrážďovali svoju márnomyseľnosť! Ach, Spasiteľu!, Božský Spasiteľu!”* (Coste XI, 276-277).

Teda Božie slovo a len Božie slovo! Ale je potrebné ešte byť ustarostený, aby sa utvoril kontakt medzi večným Slovom a SKUTOČNÝM a konkrétnym ŽIVOTOM ľudí. P. Vincent toto volá *„zostúpiť ku konkrétnej”,* t. j. ku konkrétnym prípadom a životným situáciám. Toto urobil Vincent vo Folleville a v Châtillone. Keď si

čítame konferencie sv. Vincenta, zvlášť konferencie pre dcéry kresťanskej lásky (porov. IX. a X. zväzok Coste), je nám jasná táto stála starosť o spojenie s reálnym životom. Sv. Vincent sa takto zvlášť cítil dobre a jeho kázanie bolo účinné a podnecujúce.

Nerozviniem viac tento prostriedok, ktorý používal sv. Vincent na podnietenie a oživenie viery v jeho dobe. Ale bolo by nespravodlivé a ťažké aspoň nespomenúť ho aspoň trochu.

2. KATECHÉZA

Tento druhý privilegovaný prostriedok nazýval Vincent de Paul tak ako my donedávna: katechizmus. V tejto oblasti bol novátorom podobne ako v kázani. Počas svojej misionárskej skúsenosti veľmi rýchlo zbadal, že KATECHIZMUS bol omnoho vyšším prostriedkom na prebudenie a oživenie viery. Veď aj mu dával stále väčšie miesto pri plánovaní farských misií. Podľa neho bolo treba predvídať na každý deň misií dva katechizmy: malý katechizmus počas dňa pre deti a veľký katechizmus večer pre dospelých. P. Vincent mal príležitosť prísne napomenúť misionárov, ktorí zrušili večerný katechizmus a nahradili ho kázňami: *“Bol som veľmi zarmútený”,* napísal jednému kňazovi CM, *“z toho, že namiesto veľkého večerného katechizmu, ste kázali počas vašich misií; čo by sa nemalo... pretože ľud viac potrebuje tento katechizmus a má z neho väčší úžitok”* (Coste VI, 379).

Prečo táto zjavná prednosť katechizmu v porovnaní s kázaním? Zaiste kvôli dialógovej forme, ktorá vytvára potrebu a záruku väčšej jednoduchosti.

Pri katechizme vyvolávajú otázky poslucháčov a ich odpovede, aby sa misionár, dcéra kresťanskej lásky, či laik stále viac približovali k rovine ľudu. P. Vincent pri tejto starosti používal veľmi často pekný výraz: *“prispôbiť sa chudobným ľuďom”*. A preto všade, kde prechádzali misionári, dcéry kresťanskej lásky alebo bratstvá, bolo zavedené učenie katechizmu. Je nesporné, že týmto spôsobom P. Vincent ustanovil mimoriadnu sieť katechézy vo vtedajšej Cirkvi.

Vyučovanie katechizmu bolo, ako viete, jednou z veľkých zodpovedností dcér kresťanskej lásky. Od roku 1634, kedy mala vaša Spoločnosť len rok, P. Vincent písal Lujze de Marillac: *“Môj Bože! Ako si prajem, aby vaše dcéry vyučovali čítanie a nech vedia dobre katechizmus, ktorý ich učíte!”* (Coste I, 313).

P. Vincent ku koncu svojho života bol stále viac o tom presvedčený a to ustarostený. Aby sme si to mohli uvedomiť, stačí,

keď si pozrieme konferenciu zo 16. marca 1659: *“Prostriedkom, ako sa dobre pripraviť na vyučovanie chudobných je, aby ste sa učili medzi sebou katechizmus. Je potrebné, aby ste sa v tom cvičili, ako len budete môcť, a odteraz zachovávať tento poriadok: nech sa jedna pýta a druhá odpovedá; nech tak robia v prítomnosti predstavenej, ak tam nie je, v prítomnosti tej, ktorá ju zastupuje, aby jej mohla zreferovať, ako ste to konali”* (Coste X, 625-626).

Lujza de MARILLAC prišla s návrhom, *“aby staršie sestry boli pozorné a učili katechizmus sestry, ktoré sú im zverené”*; s týmto P. Vincent súhlasil. Ale jedna sestra vysvetlila, že v jej službe je ťažké nájsť na toto čas. A P. Vincent, ktorý vždy považoval službu chudobným za prvú, na túto odpoveď, ktorá svedčí o dôležitosti, akú venoval katechéze chudobným a predbežnej formácii sestier k tejto katechéze, povedal: *“Dcéra moja, až doteraz sme to nemohli, ale odteraz bude potrebné povedať chudobným, aby prišli až na hodinu, ktorú im určíte. A takto budete mať dostatok času”*. (... na prípravu na katechizmus!). SESTRA naliehala: *“Otče, je naozaj ťažké určiť im hodinu, pretože to nie sú len chorí, ale aj iné osoby, ako lekár, alebo chudobní”*. A P. Vincent odpovedal: *“Vidíte, sestrička, Sväté písmo hovorí, že usporiadaná láska začína od seba, a duša musí mať prednosť pred telom. Ale to je dôležitá vec, aby dcéry kresťanskej lásky učili chudobných o veciach potrebných ku spáse: a preto je potrebné aby ony boli o tom najskôr poučené predtým, ako pôjdu učiť druhých”* (Coste X, 627).

Poznáme Vincenta de Paul a to, akú prednosť dával naliehavým potrebám chudobných, a predsa vidíme, aká výrečná je jeho reakcia. Cez ňu si môžeme lepšie uvedomiť význačné miesto, ktoré dával povolaniu dcéry kresťanskej lásky a jej služby katechéze chudobných.

Pri vzbudzovaní a oživovaní viery katechéza predstihuje kázanie. Ale P. Vincent umiestnil medzi katechetické metódy jednu, ktorej dal prednostné miesto. Mohli by sme ju nazvať príležitostná a spontánna katechéza: *“Viem veľmi dobre, ako sme robili na začiatku našej Spoločnosti”*, pripomína misionárom v konferencii zo 17. novembra 1656 o povinnosti katechizovať chudobných. Pokračuje: *“Viem veľmi dobre, že Spoločnosť bola presná v tom, že si nikdy nenechala ujsť príležitosť a vždy poučovala chudobného, keď videla potrebu. To robili buď kňazi, alebo klerici, alebo naši bratia koadjútori, aj po ceste. Keď stretli nejakého chudobného, chlapca, muža, rozprávali sa s ním a videli, či poznal tajomstvá potrebné k spáse. Ak zbadali, že si nebol*

istý, poučili ho. Nevieť, či sme teraz dost' starostliví v zachovávaní tejto posvätnéj praxe – hovorím o tých, ktorí chodia na vidiek, keď prichádzajú do hostincov, po ceste. Ak to dobre funguje, treba sa za to poďakovať Bohu a prosiť ho o vytrvalosť pre Spoločnosť. Ak nie, ak sme v tom poľavili, treba si prosiť milosť, aby sme sa spamätali” (Coste XI, 381-382).

V tom istom duchu P. Vincent mnohokrát pripomenul dcéram kresťanskej lásky dôležitosť tzv. „dobrého slova“, ohlasovania Ježiša Krista prispôsobeného situácii. Tejto forme vzbudzovania a oživovania viery dával Vincent de Paul prednosť, pretože si uvedomoval, že zachytiť človeka v jeho konkrétnom živote. V tej istej konferencii pripomenul príklad Pána Ježiša „*keď si išiel sadnúť na kameň pri studni a tu začal poučovať ženu tak, že ju požiadal o vodu. Žena, daj sa mi napiť, povedal jej”* (Coste XI, 383). P. Vincent, konkrétny ako vždy, navrhuje misionárom, aby „sa opýtali raz jedného, potom druhého: „*Tak čo, ako sa majú vaše kone? Ako ide to, či ono? Ako sa máte? Takto začnete o niečom a hneď prejdete k nášmu zámeru. Podobne urobia bratia, ktorí sú v záhrade, v obuvníctve, v šijárni a inde, aby tu nebol nikto, kto by nebol dostatočne poučený o veciach potrebných k spásu. Raz ich poučia, ako sa dobre svedeať, o podmienkach svedea, inokedy o inom predmete, ktorý by im bol potrebný a užitočný”* (Coste XI, 383). To znamená vychádzať zo životných realít, ako to urobil Ježiš pri Samaritánke, aby sa dostal k ohlasovaniu Božieho slova.

Nezabudnime, že v dobe Vincenta de Paul bolo rozšírené kresťanstvo a bolo skoro nepravdepodobné stretnúť ateistu. Keď v súčasnosti čítame určité príkazy P. Vincenta a keď preberáme jeho evanjelizačné metódy, môžeme byť pokúšaní myslieť si, že to bolo veľmi rýchle a možno prehnané voči dôstojnosti človeka a slobode jeho svedomia. Áno, takéto sa to môže zdať, ale keď sa zahľadím na náš dnešok, pýtam sa, či rešpektovanie osoby alebo jeho slobody svedomia nie je často zámienka, ostýchavý a ľahký závoj, ktorý ukrýva našu bojzlivosť a určitú zbabelosť. Hoci rešpektujem slobodu svedomia a beriem do úvahy, že sme zaplavení a obklopení neverou a ateizmom, myslím si, že náš najvšednejší a potuteľne ukrývaný hriech v oblasti šírenia viery je bojzlivosť a nedostatok odvahy. Môže sa vám zdať anachronické, ale v súčasnosti by sme mali mať veľký záujem o čítanie a meditovanie všetkého, čo hovorí P. Vincent o „dobrom slove“. Je to forma ohlasovania evanjelia, ktorá sa prirodzene

vsúva do konverzácie alebo pri stretnutí, podobne ako robil Ježiš Kristus pri stretnutí so Samaritánkou...

3. SLUŽBA CHUDOBNÝM

Tento tretí prostriedok je bezpochyby dôležitejší ako kázanie a katechéza! U Vincenta de Paul existuje jeden aspekt jeho spirituality a činnosti, ktorý dosť nevyzdvihujeme: službu považoval za výnimočný prostriedok evanjelizácie a oživovania viery. Na túto tému vám ponúkam dva základné texty.

Prvým sa obracia na kňazov a bratov Misijnej spoločnosti. Aby sme zachytili skutočne revolučný dosah textu, musíme si spomenúť na spôsob, ktorým predstavovali kňazstvo najlepši vtedajší duchovní autori. Podľa nich kňaz mal byť odborníkom nadprirodzena, Božím mužom zaujímavým sa jedine o spásu. Pozrime sa, čo ale hovorí P. Vincent svojim kňazom 6. decembra 1658: *“... Ak sú medzi vami takí, ktorí si myslia, že sú v Misijnej spoločnosti pre evanjelizáciu chudobných a nie pre to, aby im uľavili; aby čelili ich duchovným potrebám a nie časným, materiálnym, odpovedám, že musíme im pomáhať všetkými spôsobmi a viesť aj druhých, aby im pomáhali, ak chceme počuť tieto príjemné slová najvyššieho sudcu živých i mŕtvych: „Podďte, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta. Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný... bol som nahý a priodeli ste ma; bol som chorý a navštívili ste ma... Robiť toto znamená evanjelizovať slovami a skutkami, to je najdokonalejšie. Toto robil aj náš Pán Ježiš a toto majú robiť tí, ktorí ho zastupujú na zemi v jeho službe a povahe ako kňazi”* (Coste XII, 87-88). Podľa Vincenta de Paul, kňaz, ktorý by sa obmedzil len na duchovnú službu, ktorý by nepokladal za dôležité starať sa o materiálne reality, v ktorých žijú chudobní alebo by si myslel, že sa ho netýkajú, taký kňaz by nemal miesto v Misijnej spoločnosti.

Druhý text sa mi zdá ešte silnejší a náročnejší. Povedal ho misionárom: *“... Syna Božieho by sa mohli opýtať: Prečo si prišiel na zem? Evanjelizovať chudobných. Hľa, to bol príkaz tvojho Otca. Prečo chceš, aby boli kňazi? Prečo im dávať moc posväcovať, zväzovať a rozväzovať a pod.? Možno povedať, že ísť evanjelizovať chudobných neznamená len poučovať o tajomstvách potrebných k spásu, ale robiť aj veci, ktoré predpovedali a zobrazovali proroci, aby sa stalo evanjelium účinným”* (Coste XII, 84). Realizovať predpovedané

a zobrazené veci bolo pre P. Vincenta – podľa základného textu proroka Izaiáša – ohlasovať zajatým, že budú prepustení, navracajú slobodu utláčaným. Pre neho evanjelizácia, ktorá by sa opierala len o ústne ohlasovanie Božieho slova, by bolo ilúziou. Evanjelizácia musí prejsť až k uskutočneniu evanjelia a zaangažovania sa za to, aby chudobní a utláčaní v súčasnej spoločnosti dostali miesto, ktoré im dáva evanjelium. S takým poňatím evanjelizácie chápeme, že priama a konkrétna služba chudobným sa ukázala P. Vincentovi ako prednostný prostriedok ohlasovania, vzbudzovania a oživovania viery.

Toto presvedčenie nachádzame veľmi jasne v pravidlách prvých bratstiev kresťanskej lásky (Coste XIII, 417-539) a v konferenciách pre dcéry kresťanskej lásky (Coste, IX. a X. zväzok). Služba chorým a chudobným vo všeobecnosti sú pre P. Vincenta kázaním: kázanie chudobnému, ktorý je prijatý, ošetrovaný; kázanie aj tým, ktorí vidia “starostlivosť, ktorú im preukazujete”. Na toto netreba zabúdať, keď čítame a meditujeme skutočný obrad, ktorý zaviedol P. Vincent pri príchode a stretnutí s chorým (porov. Coste XIII, 427-428).

Veľmi ľahko chápeme, že Vincent poznal zvyky a typ života vtedajších chudobných ľudí a chcel urobiť zo služby chudobným výzvu, prejav podpory a povýšenia ľudskej dôstojnosti. Ponúkam vám tento spôsob čítania spisov sv. Vincenta. Myslite na to zakaždým, keď čítate o spôsobe, ako sa má správať dcéra kresťanskej lásky v službe chudobným. Určite v ňom poznamenáte istú detailnú dôkladnosť, ktorá nám má vždy čo povedať a je stále významná. Je jasné, že dôstojnou a pozornou službou chudobnému chcel Vincent de Paul vzbudiť vieru chudobného a jeho okolia a istým spôsobom odhaliť Ježiša Krista prítomného v tomto chudobnom: *“...keď totiž slúžime chudobným, slúžime samému Ježišovi Kristovi. Je to naozaj pravda! Služte v osobe chudobných samému Ježišovi Kristovi. Je to taká pravda, ako to, že sme tu prítomní”* (Coste IX, 252).

4. SVEDECTVO

Služba chudobným, o ktorej sme hovorili, patrí medzi svedectvo. Teraz chcem hovoriť o osobnom svedectve, ako osobne žiť našu vieru.

Jedného dňa, keď P. Vincent hovoril dcéram kresťanskej lásky o skromnosti, poukázal na príklad svätého Františka Asiského: *“Svätý František si vzal jedného dňa sebou spolubrata a povedal mu: „Brat môj, poďme kázať.“ Keď už prešli mestom a práve sa vracali, tento brat mu povedal: „Otče, povedali ste, že idete kázať a vôbec ste*

nekázali.“ „Akoby nie, brat môj, či to nebola kázeň, keď sme skromne prešli mestom? Bola to nemá kázeň.“ Kolkí mi už povedali, čo vás videli prechádzať ulicami: „Dôstojný pán, máte dcéry, ktoré nás viac povzbudia svojou skromnosťou, ako by sa to mohlo stať kázňou. Kážu bez toho, aby povedali čo len slovo” (Coste X, 379-380).

Išlo o skromnosť, ale vo všeobecnosti možno povedať, že sv. Vincent – v porovnaní s ďalšími zakladateľmi a duchovnými učiteľmi – mal niečo špecifické, a to že navrhoval extrovertnú dokonalosť. (Prepáčte mi za použitie nového slova z modernej psychológie). Extrovertnú, t. j. obrátenú smerom k druhým. Určite sa vám stalo, že ste čítali duchovné knihy o dokonalosti. Práve teraz myslím na príručku o dokonalosti v štyroch zväzkoch, dielo istého Rodrigueza, ktorý skôr nudil ako tešil novicov mojej mladosti a nad ktorým si zúfali (1940). Volá sa: „O kresťanskej dokonalosti“ a mali vytvoriť súhrn týchto štyroch nestráviteľných zväzkov! Môj duchovný žalúdok si na to ešte spomína. Podľa knihy nám bola predstavená introvertná dokonalosť, obrátená úplne len dovnútra, do nášho vnútra; dokonalosť, ktorá bolo záležitosťou len medzi Bohom a jednotlivcom. Musíme priznať, že mnohé veľké duchovné prúdy v Cirkvi sú viac menej poznačené týmto smerom.

Aj v tejto oblasti mal Vincent de Paul originálne a dosť revolučné predstavy. Navrhoval spiritualitu alebo skôr dokonalosť otvorenú k svetu a presnejšie k svetu chudobných. Kňazom Misijnej spoločnosti navrhol misionársku dokonalosť; dcéram kresťanskej lásky navrhol dokonalosť služobníc. V oboch prípadoch išlo o istý druh pracovnej svedomitosti.

Preto spomedzi evanjeliových zásad vybral pre dcéry kresťanskej lásky tri čnosti: jednoduchosť, pokoru a lásku. Vybral ich preto – ako povedal -, pretože ich považoval za odborné čnosti služobnice chudobných.

Tu by sme si mohli rozobrať tri februárové konferencie z r. 1653 o duchu Spoločnosti DKL (Coste IX, 581-609). Ich štúdium je zvlášť zaujímavé a poukazuje na to, že v tej chvíli Vincent de Paul určil tri charakteristické čnosti dcér kresťanskej lásky. Môžeme ho sledovať pri jeho výbere. V komunite urobil prieskum, potom uvažoval a napokon postupne vyberal. Motivácie jeho výberu sú výrečné. Keď budete mať čas analyzovať tieto texty, pochopíte, že sv. Vincent vám navrhol

„extrovertnú“ dokonalosť v priamom vzťahu so službou, celkom nasmerovanou k chudobným a k Ježišovi Kristovi prítomnom v chudobných. A tak váš najosobnejší život, vaše hľadanie Boha, vaša dôvernosť s Kristom sa stanú svedectvom a takto budete disponovať možno najúčinnejším prostriedkom k vzbudeniu a oživeniu viery.

Toto bol plán svätého Vincenta v jeho dobe pre dcéry kresťanskej lásky a pre vtedajších chudobných. Teraz je na vás, aby ste videli, či si tieto cesty uchovávajú svoju hodnotu. Teraz je na vás, AKO PREMENIŤ vnuknutia svätého Vincenta do vášho konkrétneho života a v prostredí, v ktorom žijete.

P. Ján MORIN, CM

List svätej Bernadety jednej dcéry kresťanskej lásky

V rámci 150. výročia zjavení v Lurdoch vydávame dokument uložený v Archívoch provinciálneho domu dcér kresťanskej lásky Neapolskej provincie (Taliansko): list Bernadety Soubirousovej jednej dcéry kresťanskej lásky: sestry Constance /Konštancii/ de Paneboeuf /panböf/.

Tento list je napísaný na bielom papieri s normálnymi rozmermi (13,5 x 21cm) s dátumom 18. december 1865, napísaný v Lurdoch. Časom list zožltol, ale predstavuje «črty nepopierateľnej autenticity»: je to Bernadetin štýl, niektoré pravopisné opravy urobila jedna sestra. Meno príjemcu nie je na liste, ale bolo s určitou istotou napísané na obálke, ktorá sa teraz stratila. Čo vieme o sestry Paneboeuf? V archívoch je poznamenané toto: «Sestra Konštancia, Aglaé, Mária de Paneboeuf, zomrela 15. marca 1906 v Neapoli vo veku 79. rokov».

V 30. vydaní knihy o «Bernadete» (Paríž, vyd. Lethellieux, 1933), jezuita P. André Ravier, cituje tento list a spája ho so sestrou Konštanciou, DKL, ktorej bolo zverené vyučovanie Bernadety počas jej pobytu v Tarbes (od mája 1856 do júna 1857). V tej dobe (1856-1860) bola s. Konštancia učiteľkou v dievčenskej škole v Tarbes. Kňaz Ravier spresňuje, že tento list bol poslaný sestry Konštancii.

KTO JE SESTRA KONŠTANCIA?

Z Isle en Jourdain

Konštancia sa narodila 6. októbra 1827 v mestečku Isle en Jourdain /il ä žurdě/ (Francúzsko). Prežila šťastné detstvo v šľachtickej rodine markíza de Paneboeuf. Ako 20-ročná, keď vyjadrila svoju túžbu vstúpiť k dcéram kresťanskej lásky, jej otec nechcel o tom nič počuť, odmietol jej prosbu a vylúčil ju z dedičstva. Dievča s rozhodnosťou vstúpila do Spoločnosti.

Montpellier

Na konci svojho seminára sestra Konštancia bola poslaná do nemocnice v Montpellier, kde slúžila sirotám. Bola mimoriadne disponovaná a prijala všetky práce, ktoré jej zverili. Počas Krymskej vojny (1854-1856) vypukla cholera a sestra Konštancia bola poslaná do poľných lazaretov, kde slúžila so spolusestrami zraneným vojakom. Chorí a nakazení tu boli nahromadení vo veľkom počte a každú hodinu mnohí z nich zomierali ako obeť nákazy a vojnových zranení. Mnohí zranení konvertovali vďaka s. Konštancii, ako o tom dosvedčil mladý dôstojník, ktorého ošetrovala. Keď sa vojna skončila, odišiel od vojska a vstúpil k Františkánom. Neskôr sa stal biskupom. Nikdy nezabudol pravidelne napísať «svojej duchovnej matke», ako ju rád volal.

Tarbes (1856-1860): stretnutie s Bernadetou

Od 1856 do 1860 bola sestra Konštancia v meste Tarbes (pri Lurdoch), kde vyučovala. Tu mala príležitosť pomáhať Bernadete, keď bola v meste u svojej tety Bernardy Castérot, ktorá ju zamestnávala ako slúžku v kabarete v čase veľkej biedy rodiny Soubirousevej. Po tejto dosť krátkej dobe s. Konštancia a Bernadeta naďalej udržiavali kontakt a písali si dlhé roky. Spomienka na Bernadetu zostávala v myšli sestry Konštancia natoľko, že ešte aj vo chvíli smrti dúfala, že ju navštívi: «Nezomriem hneď, pretože Bernadeta ešte neprišla».

Misia s. Konštancie po pôsobení v Tarbes (1860)

V Portugalsku

Sestra Konštancia bola poslaná do Lisabonu do komunity dcér kresťanskej lásky, pri kráľovnej Alžbete, s ktorou slúžili chudobným. Po troch rokoch bola kráľovná vyhnaná do exilu a sestry boli vyhnané z krajiny.

V Taliansku

V r. 1866 prišla s. Konštancia do **Neapolu** do služby chorým na cholera. Ochorela, ale zázračne unikla smrti vďaka zázračnej medaile.

Počas tohto obdobia bol dom «**Útulok chudobných**» v kriticknej situácii: potrebovali sestru, ktorá by sa starala o siroty. Keďže nenašli sestru, kráľovský komisariát zveril vedenie jednej laičke, ktorá sa ukázala neschopnou viesť túto ťažkú situáciu. O zásah požiadali dcéry

kresťanskej lásky Nemocnice Najsvätejšej Trojice, kde patrila i sestra Konštancia. Po očistení a dezinfekcii priestorov a vďaka zavedeniu disciplíny sestrami sa vzbura utišila. Sestra Konštancia zostala v dome „Útulku chudobných“ 10 rokov. Prežila mnoho ťažkých situácií, pričom si vždy zachovala pokoj a humor.

Potom bola poslaná do nemocnice v **Caltagirone**. V tomto meste utvorila dielo «Tapinelle» (pomoc obetiam prostitúcie): prijímala dievčatá z ulice, ponúkala im stravu a ošatenie, učila ich nejakému remeslu a poučala ich o základoch kresťanskej viery. Keďže zdedila jeden pozemok po rodine, dala postaviť dom pre prijatie týchto dievčat, čím začala dielo, ktoré pretrvalo dlhé roky. Podarilo sa jej tiež zabezpečiť dôležitú finančnú pomoc pre nemocnicu v Caltagirone, ktorá sa ocitla v ťažkostiach.

V r. 1888 bola sestra Konštancia menovaná **sestrou služobnicou v «Útulku pre chudobných» v Neapoli**, kde si všetci na ňu dlhé roky pamätali. Bola taká pracovitá a pokorná, že nikto nemal ani tušenia o jej šľachtickom pôvode. Posledné roky boli ťažké. po mnohých skúškach zomrela v roku 1906. Na jej pohrebe sa zúčastnilo viac ako 700 ľudí, z ktorých mnohí boli chudobní a deti, ktorí si chceli uctiť charitatívnu lásku tejto dobrej dcéry svätého Vincenta.

Terézia TORTORIELLO

Výňatok z časopisu «Informazione Vincenziana»

Uvádzame tu verný prepis listu Bernadety sestry Konštancii:

Drahá sestrička!

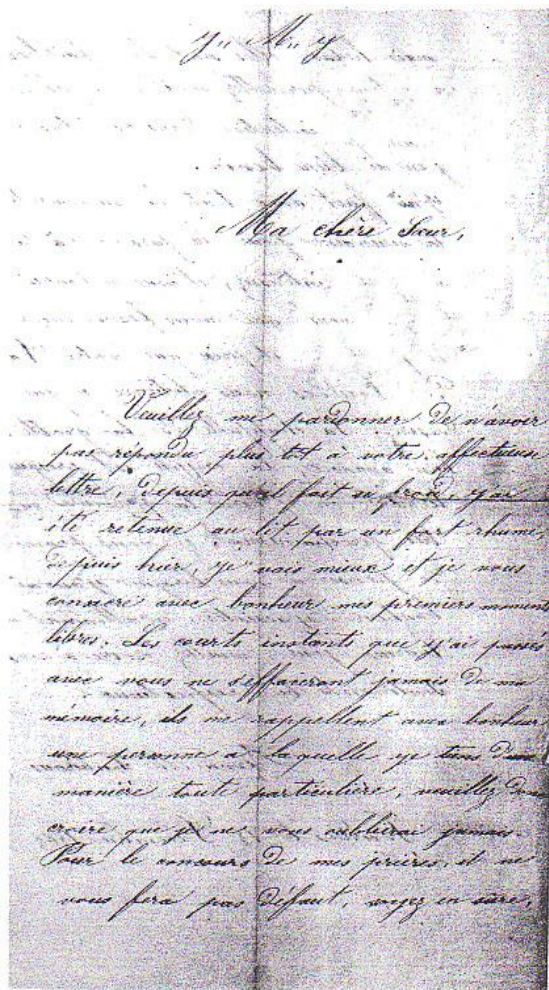
Prepáčte mi, že som neodpísala skôr na Váš srdečný list. Odkedy je veľmi zima, bola som nútená ležať v posteli kvôli silnej nádche. Odvčera mi je lepšie a hneď Vám s radosťou venujem moje prvé voľné chvíle. Krátky čas, ktorý som strávila s Vami, nezmažú nikdy z mojej pamäti spomienky. Pripomínajú mi šťastne osobu, na ktorej mi zvlášť záleží. Verte mi, že na Vás nikdy nezabudnem.

Čo sa týka prosieb o modlitby, buďte si istá, že budem na ne pamätať, ale žiaľ, moje modlitby sú veľmi slabé. Na oplátku, dovoľte mi, aby som Vás požiadala o vloženie jedného úmyslu do Vašich modlitieb, pretože to veľmi potrebujem.

S celou komunitou sme sa modlili novénu za osobu, o ktorú sa zaujímame a nezabúdame na ňu ani v ďalších novénach, ktoré sa

budeme za ňu modliť. Je treba za každú cenu, aby Lurdská Panna Mária nám vyprosila, po čom túžite. Kaplnka v jaskyni je už sčasti postavená, krypta je skoro dokončená, čoskoro bude v nej odslúžená prvá svätá omša. Sľubujem Vám, že pri nej budem pamätať na Vás, ak budem mať to šťastie zúčastniť sa na nej. Očakávajúc tento šťastný deň, uisťujem Vás o mojom úctivom a srdečnom pozdrave.

Bernadeta Soubirous
Lurdy, 18. decembra 1865

Ma chère Sœur,

Veuillez me pardonner de n'avoir pas répondu plus tôt à votre affectueuse lettre. Depuis je me suis fait au froid, j'ai été retenu au lit par un fort rhume. Depuis hier, je vous aime et je vous aime avec bonheur mes premiers moments de la vie. Les cartes instantanées que j'ai pu vous adresser ne s'effaçant jamais de ma mémoire, ils me rappellent avec bonheur une personne à laquelle je suis dans une manière toute particulière, unie par un amour que je ne vous oublierai jamais. Pour le bonheur de mes parents, et me vous fera par défaut, soyez en sûr,

OBSAH ROČNÍKA 2008

DUCHOVNÝ ŽIVOT

• GENERÁLNI PREDSTAVENÍ

Gen. predstavený P. Gregory GAY

Listy

- Pôst 2008..... január – február 18
- List zo 14. marca 2008 marec – apríl 1
- Zvláštna príloha k 100. výročiu Združenia zázračnej medaily:
«100 rokov putovania s Máriou, zjednotení s Ježišom
v chudobných cez zázračnú medailu máj - jún 3
- List z 18. júla 2008: pre všetkých členov Vincentskej rodiny ... júl – august 11
- Advent 2008 november – december .. 9

Gen. predstavená s. Evelyne FRANC

Biskupská synoda v Ríme (5.-26. 10. 2008)

- Príhovor s. Evelyne Franc, auditorky, 14. 10. 2008 november – december .. 1

Listy

- List z 1. januára 2008 január – február 2
- List z 2. februára 2008 január – február 5
- List zo 14. marca 2008 marec – apríl 2
- List z 10. mája 2008 máj – jún 1
- List z 15. augusta 2008 júl – august 1
- List zo 7. novembra 2008 november - december ... 7

Návštevy

- Stredoafriická provincia, 28. júla 2007
Sestry provincie marec – apríl 45
- Írska provincia, 14. marca 2008
s. Rosaleen MacMahon a s. Elma Hurley, DKL máj – jún 45
- Bolívijská provincia, 12. februára 2008
S. Andrea Emçerita Medina, DKL júl – august 48
- Eritrejská provincia, 26. júl 2008
Sestry provincie september – október 38
- Návšteva v Tanzánii, 16. 8. 2008
Sestry z Masangy november – december 38

P. Javier ALVAREZ

Prednášky

- «Druhý breh» január – február 23
- Úvaha k budúcim provinciálnym zhromaždeniam marec – apríl 5

- „Zdôvodniť nádej, ktorá je vo vás“ (1 P 3, 15) júl – august 4
- Služba autority a poslušnosť september – október 1

Oporné body na mesačnú obnovu a modlitbu

- «Vstal z mŕtvych: nie je tu» (Mk 16, 6) január – február 32
- „S radosťou slúžite Pánovi“ (Ž. 99 /100/, 2/ november – december .. 13

• SPISY

- Formácia služobnice chudobným k proctovu
S. Julma Neo, generálna radkyňa marec – apríl 18
- Mária, «Prorokynia Boha-lásky a sila nádeje pre chudobných»
S. Anna Prévost, DKL máj – jún 6
- Zvláštna príloha k 150. výročiu lurdských zjavení:
«Okno do iného sveta».
P. André Doze (Výňatok zo spisov Sympózia Jubilea 2008) máj – jún 11
- Eucharistia v škole Panny Márie
P. Guillaume de Menthère, profesor mariológie a patristiky júl – august 15
- Autorita Cirkvi, autorita v Cirkvi
Mons. Jérôme Beau, pomocný parížsky biskup september – október 12
- Homília Pápeža Benedikta XVI. počas sv. omše pre chorých
Na esplanáde Ružencovej P. Márie v Lurdoch (15. 9. 2008 september – október 21

SÚČASNÉ VÝZVY

- Znak rozlišovania:
«Z jedného vzoru modernity k druhému».
P. Jozef – Mário Verlinde, Kláštorne bratstvo Rodiny sv. Jozefa marec – apríl 29
- Znak rozlišovania:
«Odchýlenie novopohanských zjavení».
P. Jozef-Mário Verlinde, Kláštorne bratstvo Rodiny sv. Jozefa máj – jún 23
- Úvod k súčasným výzvam júl – august 38
- «Slúžiť vážnom tvorivo a súcitne»
Provincia Los Altos Hills (Kalifornia – USA)
s. Christina Maggi, DKL júl – august 39
- «Medzinárodná komisia DKL proti obchodovaniu s ľuďmi»
Provincia Albany (New-York)
S. Donna Franklin a s. Joanne Dress, DKL júl – august 45
- «Služba rodinám migrantov v ich rodnej krajine»
Filipínska provincia
S. Maria Teresa Mueda a s. Teresita Laguna, DKL september – október 26
- «Vietnamská provincia: Spôsob služby DKL v Centre Mai-Hoa pre chorých na AIDS », Vietnamská provincia
S. Tue Linh, DKL september – október 33
- «Misia v Kazachstane», Chelminská provincia (Poľsko)
Sestry z misie november – december .. 27
- «Misia v Balte», Krakovská provincia
Sestry z misie november – december .. 33

AKTUALITY PROVINCÍÍ

● USTANOVENIA VIZITÁTORIEK A MENOVANIA DIREKTOROV

Vizitátorky

• Etiópia	máj - jún	43
• Madagaskar.....	máj - jún	43
• Chile	máj - jún	43
• Veľká Británia	máj - jún	43
• Albany (USA).....	máj - jún	43
• Los Altos Hill (USA).....	máj - jún	43
• Mozambik	november – december ...	36
• Dominikánska republika	november – december ...	36
• Slovinsko	november – december ...	36
• Kongo - Kongo	november – december ...	36
• Blízky Východ	november – december ...	36
• Siena (I)	november – december ...	36
• Granada (ES)	november – december ...	36

Direktori

• Barcelona	máj - jún	43
• Chile	máj - jún	43
• Eritrea	máj - jún	44
• Haiti.....	máj - jún	44
• Emmitsburg (USA).....	máj - jún	44
• Stredná Afrika	máj - jún	44
• Recife (Brazília)	máj - jún	44
• Slovinsko	máj - jún	44
• Portugalsko	máj - jún	44
• Thajsko	máj - jún	44
• Portoriko	máj - jún	44
• Slovensko	máj - jún	44
• Maďarsko	máj - jún	44
• Fortaleza (Brazília)	november – december ...	37
• Etiópia	november – december ...	37
• Rio de Janeiro	november – december ...	37
• Belo Horizonte	november – december ...	37
• Stredná Amerika	november – december ...	37
• Cali (Kolumbia)	november – december ...	37
• Kongo - Kongo	november – december ...	37

● NÁVŠTEVA PREDSTAVENÝCH

• Gen. predstavená, s. Evelyne Franc a s. Wivine Kisu, gen. radkyňa: Návšteva Stredoafrickej provincie, 28. júla 2008 Sestry provincie	marec – apríl	45
• Gen. predstavená, s. Evelyne Franc a s. Margaret Barrett, gen. asistentka: Návšteva Írskej provincie, 14. marca 2008 S. Rosaleen MacMahon a s. Elma Hurley, DKL	máj – jún	45
• Gen. predstavená, s. Evelyne Franc a s. Blanca Libia Tamayo, gen. radkyňa: Návšteva Bolívijskej provincie, 12. 2. 2008 S. Andrea Emçerita Medina, DKL	júl – august	48

- Gen. predstavená, s. Evelyne Franc a s. Wivine Kisu, gen. radkyňa: Návšteva Eritrejskej provincie, 26. júl 2008
Sestry provincie september – október 38
- Gen. radkyňa, s. Evelyne Franc a s. Wivine Kisu, gen. radkyňa: Návšteva v Tanzánii
Sestry z Masangy november – december 38

● BLAHOŘEČENIA

SESTRA LINDALVA JUSTO DE OLIVEIRA, BLAHOŘEČENÁ 2. DECEMBRA 2007

- Provincia Recife: Homília beatifikačnej slávnosti
Sestra Lindalva v Salvádore de Bahia, 2. decembra 2007
Kardinál Garaldo Majello Agnelo, Salvádorský arcibiskup január – február 37
- Blahorečenie v Salvádore de Bahia : «*Pozoruhodná skúsenosť... posvätná chvíľa... posvätné miesto, Boh tam bol*»
Sestry generálnej rady január – február 40

SESTRA GIUSEPPINA NICOLI, BLAHOŘEČENÁ 3. FEBRUÁRA 2008

- Sardínska provincia: Kto je sestra Giuseppina Nicoli? január – február 44
- Sardínska provincia: Beatifikačné slávnosti s. Giuseppiny Nicoli, Cagliari, 3. februára 2008: «*Chcem úplne patriť Bohu*»
s. Maria Ida Cislaghi, DKL (Turínska provincia) január – február 47

SESTRA MARTA WIECKA, BLAHOŘEČENÁ 24. MÁJA 2008

- Krakovská provincia: Sestra Marta Wiecka, blahorečená 24. mája 2008 vo Ľvove, na Ukrajine
Sestry provincie marec – apríl 49

● ŽIVOT PROVINCIÍ

AFRIKA

Stredná Afrika

- Menovanie provinciálneho direktora máj – jún 44
- Návšteva s. Evelyne Franc a s. Wivine Kisu, gen. radkyne, 28. júla 2007
Sestry provincie marec - apríl 45

Kongo - Kongo

- Ustanovenie vizitátorky november – december ... 36
- Menovanie provinciálneho direktora november - december 37

Eritrea

- Menovanie provinciálneho direktora máj – jún 44
- Návšteva s. Evelyne Franc a s. Wivine Kisu, gen. radkyne 26. júla 2008
Sestry provincie september – október 38

Etiópia

- Znovu ustanovenie vizitátorky na tri roky máj – jún 43
- Novo vymenovanie provinciálneho direktora na tri roky november – december 37

Madagaskar	
• Znovu ustanovenie vizitátorky na tri roky	máj – jún 43
Mozambik	
• Stretnutie provinciálnych rád afrického kontinentu s. Elsa Fatima Uassiquete, dopisovateľka Ozvien.....	január – február 52
• Ustanovenie vizitátorky	november–december 36
Tanzánia	
• Návšteva v Tanzánii s. Evelyne Franc a s. Wivine Kisu, gen. r. Sestry z Masangy	november – december .. 38
SEVERNÁ AMERIKA	
Albany, New York	
• Ustanovenie vizitátorky	máj – jún 43
• Medzinárodná komisia DKL v boji proti obchodovaniu s ľuďmi S. Donna Franklin a s. Joanne Dress, DKL	júl – august 45
Emmitsburg	
• Menovanie provinciálneho direktora	máj – jún 44
Los Altos Hill	
• Ustanovenie vizitátorky	máj – jún 43
• Slúžiť vážnom tvorivo a súcitne S. Christina Maggi, DKL	júl – august 39
JUŽNÁ AMERIKA	
Stredná Amerika	
• Znovu vymenovanie provinciálneho direktora na 3 roky	november – december ... 37
Bolívia	
• Návšteva s. Evelyne Franc a s. Blanky L. Tamayo, gen. radkyne 12. februára 2008 S. Andrea Emçerita Medina, DKL	júl – august 48
Brazília:	
Amazonka	
• 5. medziprovinciálne stretnutie Animátorskej skupiny pastorácie Vincentských povolani S. Analgisa Sampaio Bentes, Cecilia Sa Miranda, Maria Rejjane Da Mara Dias, DKL	máj – jún 49
Belo Horizonte	
• Znovu vymenovanie provinciálneho direktora na tri roky	november – december .. 37
Fortaleza	
• Znovu vymenovanie provinciálneho direktora na tri roky	november – december .. 37

Récife

- Homília počas blahorečenia s. Lindalvy v Salvádore de Bahia, 2. decembra 2007
- Kardinál Geraldo Majello Agnelo, Salvádorský arcibiskup január – február 37
- Blahorečenie v Salvádore de Bahia: «Pozoruhodná skúsenosť, posvätná chvíľa, posvätné miesto... Boh tam bol prítomný!»
- Sestry generálnej rady január – február 40
- Menovanie provinciálneho direktora máj – jún 44

Rio de Janeiro

- Menovanie provinciálneho direktora november – december 37

Chile

- Ustanovenie vizitátorky máj – jún 43
- Menovanie provinciálneho direktora máj – jún 43

Kolumbia:

Cali

- Formácia rodičov hendikepovaných detí
- s. Lucia Gomez Oviedo, dopisovateľka Ozvien máj – jún 52
- Znovu vymenovanie provinciálneho direktora na tri roky november–december 37

Haiti

- Menovanie provinciálneho direktora máj – jún 44

Peru

- Po zemetrasení láska a nádej ožívajú
- s. Marina Melendez, Vizitátorka január – február 54
- 150. výročie od príchodu vinčentskej charizmy do Peru
- s. Mery Sanjinez Bautista, DKL marec – apríl 54

Portoriko

- Menovanie provinciálneho direktora máj – jún 44

Dominikánska republika

- Ustanovenie vizitátorky november - december .. 36

Venezuela

- Zrodzenie hviezd (krátke správy) september – október 58

ÁZIA

Severná India

- Vedenie mladých žien z kmeňov k zodpovednosti
- S. Rozália Palayoor, DKL júl – august 51

Filipíny

- Služba rodinám migrantov v krajine ich pôvodu
- S. Maria Teresa Mueda a Teresita Laguna, DKL september – október 26

Blízky Východ

- Nové vymenovanie vizitátorky na tri roky november – december .. 36

Thajsko

- Znovu vymenovanie provinciálneho direktora máj – jún 44

Vietnam

- Spôsob služby DKL v Centre Mai-Hoa pre chorých na AIDS
S. Tue Linh, DKL september - október 33

EURÓPA

Španielsko:

Barcelona

- Menovanie provinciálneho direktora máj – jún 43

Granada

- Znovu ustanovenie vizitátorky na tri roky november – december ... 36

San Sebastián

- Misia v Čade – Spolupracovať s našimi evanjelickými bratmi
Komunita sestier v Bebaem september – október 44

Veľká Británia

- Ustanovenie vizitátorky máj – jún 43

Maďarsko

- Znovu vymenovanie provinciálneho direktora na tri roky máj – jún 44

Írsko

- Otvorenie seminára v Keni
s. Catherine Madigan, DKL marec – apríl 52
- Návšteva gen. predstavenej, s. Evelyne Franc a gen. asistentky
S. Margaret Barrett, 14. marec 2008
S. Rosaleen MacMahon a Elma Hurley, DKL máj – jún 45

Taliansko

Sardínia

- Blahorečenie sestry Giuseppiny Nicoli:
Kto je sestra Giuseppina Nicoli? január – február 44
- Beatifikačné slávnosti s. Giuseppiny Nicoli, Cagliari, 3. 2. 2008:
«Chcem úplne patriť Bohu».
S. Mária Ida Cislaghi, DKL (Turínska provincia) január – február 47

Siena

- Pálio na počesť 150. výročia pôsobenia DKL v Siene
Sestry provincie september – október 53
- Znovuustanovenie vizitátorky na tri roky november – december 36

Poľsko

Krakov

- Sestra Marta Wiecka, blahorečená 24. 5. 2008 v L'vove,
na Ukrajine marec – apríl 49

Varšava

- Radosť zo služby mentálne hendikepovaným deťom
Komunita v Lbiske september – október 47

Portugalsko

- Znovu vymenovanie prov. direktora na tri roky máj – jún 44

Kvázi - provincia

- Materský dom: Stretnutie novomenovaných prov. direktorov
(Paríž, 26. 3. – 2. 4. 2008)
P. Fernando Macias Fernandez, prov. direktor Chile júl – august 55
- Láska je sila! «Zachránila ma viera»
Výňatok z časopisu *Pèlerin /Pútnik/*, č. 6554 júl – august 61
- Návšteva Pápeža Benedikta XVI. vo Francúzsku
Sestra Mária, DKL september – október 49
- Moje stretnutie s Benediktom XVI.
Liliana september – október 55

Slovensko

- Menovanie provinciálneho direktora máj – jún 44

Slovinsko

- Menovanie provinciálneho direktora máj – jún 44
- Ustanovenie vizitátorky november–december ... 36

Švajčiarsko - Turecko

- Zdravie pre všetkých, rešpekt pre všetkých
Sestry provinciálneho domu január – február 55
- 30. európske stretnutie mládeže v Ženeve pod vedením
Komunity z Taizé: «Púť nádeje»
S. Katarína a s. Emanuela, DKL marec – apríl 55
- Vzácná obeta
Výňatok z časopisu „Présence“ /Pritomnosť/ (Katolícka cirkev v Turecku) máj – jún 55

KRÁTKE SPRÁVY

- S. Evelynne Franc, audítorka na 12. generálnom zhromaždení
Riadna biskupská synoda v Ríme (5. – 26. októbra 2008)..... september – október 57
- Zrodenie hviezdzy (Venezuelská provincia)..... september – október 57

DEJINY SPOLOČNOSTI

Zvláštna príloha k 100. výročiu Matky Guillemin

- Matka Zuzana Guillemin, 1906-1968, dcéra Božia, dcéra Cirkvi,
generálna predstavená Spoločnosti
- VII. časť: Pokoncilové obdobie, pokračovanie
S. Klára Herrmann, Archívna služba január – február 57
 - VIII. časť: Pokoncilové obdobie: Matka Guillemin v službe Cirkvi
S. Klára Herrmann, Archívna služba marec – apríl 57

- IX. časť: Matka Guillemin, od slova k činu
S. Klára Herrmann, Archívna služba máj – jún 57

Za čias sv. Vincenta ... a dnes

- Úvod júl – august 64
- Vincent de Paul a Duch Svätý
1. časť: Kto si, Duchu Svätý?
P. Ján Morin, CM júl – august 65
- II. časť: Ako pôsobíš, Duchu Svätý?
P. Ján Morin, CM september – október 59
- Viera svätého Vincenta
I. – Svätý Vincent, ako veriaci
II. – podnecovateľ a animátor viery
P. Ján Morin, CM november – december .. 42

Obálka

- Slová Matky Guillemin január – február 72
- Matka Guillemin, konzultátorka Kongregácie pre rehoľníkov marec – apríl 83
- Modlitba Jána Pavla II. v bazilike P. Márii Lurdskej máj – jún 79
- Vincent de Paul a Duch Svätý júl – august 77
- 61. výročná konferencia DPI/MO pri príležitosti 60. výročia
Všeobecnej deklarácie ľudských práva september – október 71
- Viera svätého Vincenta november–december ... 78

VIERA SV. VINCENTA

(schéma prednášky P. Morin)

I. Svätý Vincent ako veriaci

1. Kristus
2. Evanjelium
3. Cirkev
4. Udalosť

II. Svätý Vincent, oživovateľ a animátor viery:

1. Kázanie
2. Katechéza
3. Služba chudobným
4. Svedectvo